

”Varför bevis och sanningen när anklagelser räcker”

(Socialtjänsten i Enköping)

Benjamin

Av Patric Knutson

Varför bevis och sanningen när anklagelser räcker

Copyright © Patric Knutson 2016

Ansvarig utgivare: Patric Knutson

Förlag: Madland Media

Tryckt i Riga 2016

ISBN 978-91-639-0628-2

KAP 1

En varm och solig eftermiddag några dagar innan midsommar 2006 hoppade Benjamin runt på kullerstengatorna i ett hoppmönster som bara en sexåring kan hitta på. Han höll min hand, kärleksfullt och tryggt, och pratade om allt han såg och upplevde. Om kommersen runt marknadsstånden med hantverk och souvenirer, om turisterna och de överfulla uteserveringarna och det som för stunden intresserade honom mest, glassen han åt på.

Det hade kunnat vara en idyllisk eftermiddag, om det inte varit för telefonsamtalet som satte allt i rullning.

"Hej, det här är Sarina Boman. Är det Patric Knutson jag pratar med?"

"Ja. Och vad vill du?"

"Jag är från socialtjänsten och vill att du överlämnar Benjamin till oss. Nu med detsamma", sade kvinnan som om det var en vardagsrutin.

"Benjamin, menar du min son?"

"Ja, just det. Nu är det vi som har vårdnaden om honom och inte du."

"Vilka vi?"

"Socialtjänsten i Enköping", svarade kvinnan fortfarande lika oberörd.

"Varför då?"

"Inget du ska bry dig om."

Jag blev förvånad över att hon trodde att jag inte skulle bry mig. Förståelse var antagligen utanför hennes begreppsvärld.

"Du ska lämna honom på bussterminalen i Örsundsbro om 45 minuter."

"Varför ska jag lämna min son till er?" frågade jag.

"Vi har precis tagit ett LVU-beslut. Vet du inte om det?"

”Nej och jag vet inte vad det innebär. Du kanske kan förklara det för mig?”

”Att Benjamin ska placeras på en gård utanför Stockholm med sin mamma. Är det något annat som är oklart?”

Jag såg på Benjamin där han stod bredvid mig och försökte få i sig glassen som började smälta i värmen.

”Ja, väldigt mycket. Varför ska han placeras på en gård utanför Stockholm?”

”Vi har tagit ett LVU-beslut”, upprepade hon. ”Socialtjänsten har nu vårdnaden och inte du. Förstår du?”

”Jag förstår vad du säger i ord men inte i mening.”

”Du är inte längre hans vårdnadshavare. Du ska lämna honom till oss inom 45 minuter.”

Om inte Benjamin varit så otålig och börjat dra mig i armen skulle man kunna tro genom hennes lättvindiga sätt att det handlade om en sak, och inte om ett barn.

”Jag hinner inte dit på 45 minuter. Och med tanke på vad klockan är så slutar du förmodligen om en halvtimme.”

”Jag kan vänta på övertid”, sade kvinnan som om hon gjorde mig en tjänst.

”Du har inte förklarat varför”, sade jag och kände ilskan komma krypande.

”Har du inte förstått att socialtjänsten har vårdnaden om Benjamin?”

Trodde Sarina Boman att hon kunde ringa och kallt konstatera att socialtjänsten tagit över vårdnaden och att jag skulle godta det, så där rätt upp och ner?

”Men jag vill ha en förklaring. Kan du inte ...”

”Hör du inte vad jag säger? Du ska lämna honom där jag sa. Punkt slut.”

Det var som att prata med en kall och hård vägg, helt utan nyanser.

”Vi kan spåra din mobil. Har du hört talas om GPS och satellitspårning?” fortsatte hon.

”Ja, och vad då? Vi kan inte vara i Örsundsbro om 45 minuter. Vill du spåra min mobiltelefon så tycker jag att du ska göra det”, sade jag.

”Det gör vi nu. Bara så du vet det.”

Det här blev bara värre och värre.

”Bra, då vet du var vi är. Men varför ska han sättas på en gård utanför Stockholm? Kan jag inte åka dit och möta upp er?”

”Du får inte vara där. Det är bara för Benjamin och hans mamma”, fräste hon med allt gällare röst.

Nu fick det vara nog.

”Jag förstår inte vad ni håller på med. Du vill inte svara på mina frågor och jag försöker resonera med dig, men du verkar inte vara på det humöret.”

”Du får 45 minuter på dig sedan tar vi dig via satellit. Fattar du?”

”Okej, nu lägger jag på och nästa samtal du får är från min advokat.”

Solen som en gång hade varmt gick i moln, bildligt och bokstavligt talat.

Vi fortsatte att promenera längs med kullerstensgatorna och trots det inträffade försökte jag vara närvarande med Benjamin. Han ville ha mer glass och pratade glatt med de utländska turisterna som strövande runt bland torg och gränder. Språkbarriären verkade inte hindra honom från att göra sig förstådd och hans personliga charm underlättade kommunikationen.

Samtidigt försökte jag koncentrera mig på situation vi befann oss i. Vad skulle hända med oss i framtiden? Jag förstod vem som var initiativtagaren men hade Benjamins mamma, Anna-Lena Wärn, ett samarbete med socialtjänsten? Förstod hon inte att detta var att sikta mot helvetets botten?

Tankarna snurrade allt fortare. Trodde socialtjänsten att det var okej att göra så här mot mig och Benjamin, en liten sexårig kille? Att jag skulle släppa iväg honom till främmande människor som ringde och påstod att de tagit över vårdnaden?

Varför placera honom på en gård som jag inte fick besöka?

(Efteråt fick jag veta att gården var ett skyddat boende för utsatta kvinnor.) Det var som om jag inte längre hade något med min son att göra.

Jag avbröts i mitt grubblande när Benjamin pekade med sin kladdiga hand nedsmetad med glass som runnit från struten, och sade:

”Där pappa ska vi äta i kväll. Ser du? Det ser coolt ut.”

Jag försökte torka bort glassen och samtidigt titta vad han pekade på. En pråm vid kajen med en restaurang. Den hade jag inte lagt märke till.

”När såg du den?” undrade jag.

”När du pratade i telefon och var så arg. Vi kan väl äta där?”

Regnet smattrade mot fönstren när hovmästaren visade oss till bordet med vit linneduk. Tidigare på dagen hade vi checkat in på ett hotell och bestämt oss för att gå på restaurangen som Benjamin hade hittat. Hovmästaren hade upplyst oss om att det var minst två timmars väntekö för ett bord. Fråga mig inte hur men efter fem minuter fanns ett bord ledigt när Benjamin pratat med hovmästaren. Ännu ett prov på hans charm och sociala förmåga.

Jag försökte förklara matsedeln men han hade redan bestämt sig.

”Titta pappa, sådana vill jag ha.”

Några bord längre bort satt ett par och åt räkor från räkbufén. En skål med oskalade räkor, vitlöksbröd och en bytta med aioli att doppa räkorna i. Ja, varför inte?

Jag fick hjälpa honom med de första räkorna men därefter klarade han av att skala de flesta, på sitt sätt. Varje räka han skalade och doppade i aiolin visade han mig och med jämna mellanrum skulle jag provsmaka. Så naturligt och lättsamt.

På denna relativt exklusiva restaurang drog vi blickarna till oss. Benjamin var det enda barnet och några undrade över hans

val av mat och om han skulle klara av att skala räkorna. Ett äldre par vid bordet bredvid sade att vi påminde om när de brukade ta med sina barnbarn på restaurang. Då höjde Benjamin sin Coca-Cola och skålade med den äldre kvinnan. Samtidigt vände sig ett par några bord längre bort och skålade med honom.

Så stolt jag kände mig. Och Benjamin, han växte en hel decimeter.

Jag såg på honom där han satt och pillade med sina räkor. Då och då tittade han upp och log. Jag såg inget annat än lycka hos min son.

”Pappa, den här är hel. Du får den. Smaka.”

Han doppade räkan i aiolin och lade den på min tallrik. Just då tänkte jag att detta måste vara bättre och humanare för honom än det andra alternativet, att placeras på en främmande gård utanför Stockholm med sin mamma. Det som socialtjänsten kallade för att ”hjälpa barn”. Och i Benjamins fall, utan sin pappa och utan någon riktig anledning.

Jag kände mig stolt över beslutet att inte överge och lämna honom till socialtjänsten.

KAP 2

En söndagseftermiddag i slutet av juni 2005 hämtade jag Benjamin hos mina föräldrar som bodde strax intill oss. I vanliga fall var det roligt att hämta honom och lyssna på hans prat om vad han gjort hemma hos farmor och farfar, men inte den här gången. För jag visste att från den stunden Benjamin klev in i vårt hus skulle hans värld se annorlunda ut. Och jag skulle berätta det för honom, inte hans mamma som lämnat oss. Hon valde att vara borta när han kom hem och lämnade honom utan någon förklaring.

Ett par månader tidigare hade Anna-Lena bestämt att hon ville flytta ifrån vårt gemensamma hem där vi bott i drygt sex år. Det innebar att vi fortsatte som särbos ett par månader till. Hon flyttade med sina två söner, från ett tidigare förhållande, till ett hus några kilometer bort.

Att det inte finns några garantier för att ett förhållande ska vara för evigt är jag klart medveten om. Men jag tror inte på lyckliga separationer, det finns alltid någon som blir lidande. Oftast barnen. Det är skillnad på hur en separation går till och vilken roll man väljer att inta. Ska man vara den som smiter iväg med svansen mellan benen och hoppas på att någon annan gör grovjobbet? Ska man hålla sig till det man kommit överens om eller agera tvärtemot för att själv dra nytta av situationen?

Den kvällen som vi hade bestämt att tillsammans tala om för Anna-Lenas andra två söner att vi skulle flytta isär visste de redan om det. Anna-Lena hade berättat det. Förvånad stod jag i vardagsrummet och möttes av pojkarnas tystnad. Det var inte första gången under deras tio- respektive tolvåriga liv de var med om ett uppbrott. Den äldste av dem försökte snabbt hitta en lösning på situationen.

”Då blir det ungefär som innan du och mamma flyttade ihop, när vi bodde i ett hus och du bodde här och vi sprang emellan husen. Då när vi oftast var hos dig för att du hade större tv med fler kanaler?”

”Det vet jag inte, men det är möjligt. Det får er mamma avgöra.”

Men så blev det inte.

Det första Benjamin sade när han kom hem var:

”Var är alla sakerna?”

Han kom hem till ett halvtomt hus. Tveksamt gick han in i vardagsrummet och tittade undrande på platsen där vitrinskåpet stått, på bänken där tv:n tidigare haft sin plats och på golvet som på sina ställen saknade mattor.

Nu var det inte hans mamma som satt hos honom och förklarade:

”Jag ville inte bo med din pappa längre. Jag vill bo för mig själv. Du kan komma och hälsa på mamma när du vill. Jag älskar dig och tycker om dig”.

Det fick jag berätta.

Han blev väldigt ledsen och ställde en mängd frågor. Jag försökte förklara så gott jag kunde. Som en liten tröst, eller som ett tunt plåster på ett öppet sår, hade jag köpt en datorleksak till honom som jag visste att han ville ha. Hopsjunken satt han i soffan och pillade på sin leksak när jag föreslog att vi skulle ringa hans mamma, för hon ville veta hur det hade gått. Benjamin pratade motvilligt några ord med henne och så var telefonsamtalet över. Så lättvindigt hanterade hon separationen från sin yngste son.

Under de kommande två månaderna fanns det tillfällen när vi tre träffades och hade det trevligt tillsammans, men det fanns hela tiden från Benjamins sida ett avståndstagande gentemot Anna-Lena. Hon var den som hade svikit och bryskt lämnat honom. Det visade han genom att inte vilja hålla henne i handen eller vara på sitt pratiga och glada humör när hon var

med. Inte ens på den gemensamma semestern, några veckor efter att hon hade lämnat oss, med alla tre barnen på Öland hade han förtroende för henne. Det tog tre dagar innan han för en kort stund höll henne i handen på en promenad. När han väl gjorde det fanns det kanske en förhoppning inom honom om att allt skulle bli bra igen.

Den förhoppningen hölls vid liv under sommarmånaderna genom den parterapi vi gick på. Jag vet inte varför vi höll kvar i halmstrået när vi båda indirekt visste att vi skulle gå skilda vägar. Jag vet inte varför Anna-Lena ville gå i terapi när hon redan träffade någon annan, som det visade sig senare. Hon var kanske osäker på om det nya förhållandet skulle leda till ett nytt samboförhållande. Om det misslyckades kunde jag duga ett tag till. Vi avslutade parterapien. Samtidigt var det märkligt hur olika två personer kunde uppfatta en relation och den bild man valde att visa upp för omvärlden. Medan vi bodde tillsammans och Benjamin var liten presenterade sig Anna-Lena, när hon var iväg själv, som ensamstående trebarnsmamma. Med tanke på att jag var hemma och tog hand om barnen var det förvånande.

Benjamin bodde kvar hos mig och han var en hemkär, glad och energisk kille som tyckte om alla typer av djur, även spindlar. Kom det in spindlar i huset, oavsett om det var jordspindlar eller de mer vanliga med liten kropp och långa smala ben, plockade han upp dem i handen.

"Kolla pappa, den kryper på mig."

"Bra, men bär ut den. Spindlar ska vara utomhus."

"Vill du hålla den?"

"Nej, absolut inte!"

"Pappa, gillar du inte spindlar?"

Om det var något jag inte tyckte om så var det spindlar. När Benjamin förstod det kunde han triumferande konstatera:

"Då är jag nästan tuffare än vad du är, i alla fall när det gäller spindlar."

"Ah, det är du ."

För att vara fem år var han ovanligt matintresserad, en liten gourmé. När andra barn ville ha choklad eller godis kunde Benjamin istället fråga efter oliver.

När han fick önska sig något att äta var lax en favorit, lax i foliepaket med tomat och purjolök som tillagades i ugnen. Hans ögon lyste när han tillade:

”Så ska vi ha sparris och den där gula såsen.”

Förutom hollandaisesåsen skulle laxen serveras med ris eller potatis. Och han kände skillnad på fryst och färsk lax. Var det färsk lax kunde han säga efter ett par tuggor:

”Mmmm, det var gott!”

I slutet av augusti när jag och Anna-Lena insåg att vårt förhållande var över, även om det dröjde ett par veckor innan vi separerade, var det beklagligt att vi inte lyckades upprätthålla en god ton mellan oss för Benjamins skull.

KAP 3

En indikation på att något var på gång var när Benjamin en dag berättade:

”Mamma har sagt att hon har pratat med tanter och de kommer att ta mig ifrån dig.”

I slutet av april 2006 fick jag ett brev med en stämningsansökan. Till min förvåning hade Anna-Lena ansökt om ensam vårdnad om Benjamin, interimistisk vårdnad. Knappt två månader tidigare hade jag fått ett brev från hennes advokat, Catarina Ceder, där Anna-Lena ville ha en överenskommelse om delad vårdnad och varannan veckas boende för Benjamin. Jag svarade direkt via min advokat att jag godkände överenskommelsen, men att Anna-Lena skulle respektera Benjamins ovilja mot att hon hade träffat en ny kille. Den enda överenskommelsen vi hade när vi flyttade isär var att om någon av oss inledde en ny relation skulle han eller hon inte introduceras för Benjamin under det första året. Allt för att göra övergången så smidig som möjligt för honom. Om det likväl hände skulle vårdnaden gå över till den andre av oss två. Nu höll inte Anna-Lena sin del av uppgörelsen, istället krävde hon ensam vårdnad.

I stämningsansökan ville hon göra gällande att jag inte tog hand om Benjamin och i princip var en alkoholiserad narkoman. För att styrka sitt påstående hade det inkommit tre anmälningar mot mig till socialförvaltningen. Alla tre kom med några dagars mellanrum. Anna-Lena gjorde en anmälan, en kom från hennes hyresvärd och den tredje gjordes av hennes arbetskollegor. Detta skedde ungefär nio månader efter att vi hade flyttat isär och sex månader efter separationen.

Varför ansåg Anna-Lena att hon var en bättre vårdnadshavare? Fanns det skäl att ifrågasätta hennes handlingssätt och intresse för sin son?

Under Benjamins första levnadsår blev det åtskilliga sjukhusbesök. Inte för att han var sjukare än andra barn i den åldern. Vanligtvis fick vi åka hem igen med vårt friska barn. Anna-Lena ville att det skulle vara fel på honom och hon fick för sig att han led av både det ena och det andra. Naturligtvis är det viktigt att uppsöka sjukvård när ett barn är sjukt, men det kan bli en vana att leta efter fel för att ha en anledning till att besöka ett sjukhus, Münchhausen syndrom.

Ibland kan fysisk reaktion bero på bakomliggande orsaker som inte har med en sjukdom att göra. Innan vi flyttade isär harklade sig Benjamin ofta, utan att vara förkyld. Det lugnade ner sig när Anna-Lena flyttade men under hösten kom harklingarna tillbaka. Benjamin berättade någon gång på sensommaren att han hade sett sin mamma naken tillsammans med en farbror hemma i vår säng, när vi fortfarande bodde tillsammans. Efter den händelsen började han med sina harklingar. Några månader senare när Anna-Lena flyttat ihop med sin nye kille återkom harklandet. Även ett otränat öga kunde se ett visst mönster men inte Anna-Lena som beställde tid på sjukhuset för olika undersökningar.

Efter vår separation blev det fyra sjukhusbesök och med kontraströntgen utan att läkarna hittade något fel på honom. Anna-Lena följde med på det första besöket men brydde sig inte om de andra tre. Vid det sista besöket gjordes ett allergitest där det framkom att Benjamin var allergisk mot bland annat pälsdjur. Hemma hade vi aldrig haft några husdjur i och med att jag var allergisk. Därför förstod jag inte varför Anna-Lena kort därefter skaffade sig en katt.

Att försöka hitta fel på Benjamin slutade inte där. Långt senare fick jag reda på att Anna-Lena ville få det till att han var ett barn med autism. När neurologen på Akademiska sjukhuset i Uppsala kom fram till att Benjamin inte kunde diagnostiseras överklagade hon utlåtandet, antagligen i ett försök att påvisa att hon visste bättre.

När vi flyttade isär hade vi ingen överenskommelse som reglerade hur Anna-Lena skulle träffa Benjamin. Jag tog för givet att hon ville träffa honom så ofta som möjligt. Benjamin ville helst träffa henne hemma hos mig, där han kände sig trygg. De gånger han var hos sin mamma ville han att jag skulle följa med. Det gick bra så länge jag och Anna-Lena fortfarande var tillsammans. Men efter separationen och när den nye mannen flyttat hem till henne kunde jag, av naturliga skäl, inte vara med. Det blev allt längre mellan gångerna som Anna-Lena och Benjamin träffades. Det gick så långt att Benjamins farmor och farfar kontaktade henne för att försöka ta reda på varför hon inte hörde av sig till sin son.

När jag och Benjamin var hemma ville han ofta försäkra sig om att han inte var ensam. Han kunde sitta i vardagsrummet och spela tv-spel eller vara på sitt rum medan jag var i köket, och ropa:

”Pappa, pappa!”

”Ja, vad är det?”

Han ville ingenting, bara förvissa sig om att jag var där. Som om han var rädd att bli övergiven eller att jag skulle försvinna. Han hade redan påverkats av allt som hade hänt. Benjamins förtroende för Anna-Lena blev inte bättre när hon inte visade något större intresse av att träffa honom. När de väl träffades fanns där en ny person som han var tvungen att förhålla sig till, på ett eller annat sätt.

En av anmälningarna till socialförvaltningen gjordes av Anna-Lenas hyresvärd Lars-Ove Åhlén. En helg i november när jag skulle hämta Benjamin hos Anna-Lena påstod hyresvärden i sin anmälan att jag skulle ha sett rufsig och onykter ut. Han pratade aldrig med mig eller var så nära att han kunde avgöra om jag luktade alkohol. Utifrån den här påstådda händelsen i november 2005 gjorde hyresvärden en anmälan i slutet av mars 2006. Varför han inte agerade och undrade vad som stod på eller inkom med sin anmälan när det var aktuellt kan ifrågasättas.

Att anmälan dessutom sammanföll med Anna-Lenas var inte en tillfällighet.

Senare i en rättegång sade Anna-Lena att hon släppte iväg Benjamin trots att hon uppfattade mig som otrevlig och onykter, men att hon körde honom i sin bil och jag kom efter i min. På frågan, som min advokat Anna Möller ställde i samma rättegång, varför hon lämnade ifrån sig Benjamin under sådana omständigheter var svaret att hon gjorde det för att hon var rädd för mig.

Jag har hela tiden sagt att det inte stämmer att hon var rädd för mig. Efter att vi separerat 2005 följde hon med mig och Benjamin till sjukhuset och vi åkte i samma bil. I december, en månad senare, ringde hon och bad att få några julsaker. Istället för att hämta sakerna på mitt företag, som jag föreslog av praktiska skäl, kom hon hem till mig och Benjamin och tog en fika i köket och hämtade julsakerna. Då var hon inte rädd för mig.

När Benjamin föddes ville Anna-Lena stanna hemma de första åren, vilket hon inte haft möjlighet när hennes andra två barn var små. Senare började hon arbeta halvtid inom vården och Benjamin började på förskolan.

Efter separationen började problemen på förskolan. Benjamin ville inte gå dit och det blev allt svårare att få iväg honom på morgonen. Nu hade jag fördelen att kunna arbeta en hel del hemifrån och när Benjamin inte kunde vara med mig var han hos sin farmor och farfar.

En kväll satt jag och pratade med Benjamin för att försöka få reda på varför han inte trivdes på förskolan. Det var inget fel på kompisarna och han trivdes med aktiviteterna så därför var det svårt att förstå hans ovilja. Men efter tre timmar kröp det fram:

”Den där Marita är på mig varje dag och säger att jag ska flytta hem till mamma istället för att bo hos dig, pappa.”

Då var det inte konstigt att han inte ville gå dit. Senare skulle detta vändas emot mig. Enligt Anna-Lenas anmälan var jag slö

och slarvig och kunde inte ta hand om min son när jag inte kom upp på morgonen, antagligen för att jag druckit för mycket alkohol. Därför kom Benjamin sent till förskolan och ibland kom han inte alls. Att förseningarna berodde på att jag varje morgon försökte övertala honom att gå dit och när det inte gick fick han vara hemma, ignorerades helt. Att det var på grund av Anna-Lenas påtryckningar tog man aldrig någon hänsyn till. Istället drogs det slutsatser som inte hade med verkligheten att göra.

Innan Benjamin föddes hade Marita Borgström varit dagmamma åt Anna-Lenas två söner men numera arbetade hon på förskolan. Hon och Anna-Lena kände varandra väl.

Under vintern diskuterade jag situationen med föreståndaren Margaretha Asp. Dumt nog namngav jag inte att det var Marita Borgström som utsatte Benjamin för påtryckningar, bara att det var anledningen till att han inte trivdes. Vi kom överens om att Benjamin kunde gå på inskolningsperioden inför höstens sexårsverksamhet tillsammans med kompisarna på förskolan. Den 24 mars skrev jag och Anna-Lena gemensamt på att han skulle placeras på sexårsverksamheten där hans kompisar också skulle gå. Några dagar tidigare hade Anna-Lena gjort anmälan till socialtjänsten och påbörjat processen att ta Benjamin ifrån mig, vilket jag inte visste om.

Så helt plötsligt fick jag ett brev från kommunen, under-tecknad av vicerektorn för skolområdet, att Benjamin skulle gå i en annan sexårsverksamhet. När jag ringde upp vicerektorn framkom det att Anna-Lena begärt att Benjamin skulle gå i den andra verksamheten. En anledning kunde vara att det var lättare för henne att hämta och lämna honom när en av hennes vänners barn skulle gå i samma grupp. När Anna-Lena arbetade kunde väninnan hämta och lämna Benjamin. Att det var en del i hennes planering för att själv få vårdnaden hade jag ingen aning om. Men jag såg till att Benjamin kom till sexårsverksamheten där han skulle gå från början.

När Benjamin skrevs in och ut i de olika sexårsverksamheterna missade han inskolningen. I den första rättegången använde Anna-Lena detta som ett bevis på hur slarvig jag var som inte ens kunde se till att han gick på inskolningen, när hon själv orsakade problemen.

Den tredje anmälan gjordes av Anna-Lenas arbetskamrater Jenny Wallén och Sara Tärnblom. Anmälan byggde på ett telefonsamtal i januari. Jenny Wallén skulle ringa Anna-Lena men ringde fel och ringde till mig istället. Det var Benjamin som svarade. Hon påstod att hon pratade med honom i 45 minuter och att han var orolig för att jag sov och inte svarade, kanske var jag medvetlös eller fått en hjärtattack. Jenny Wallén, som arbetade inom vården och bara hade en minuts bilresa hem till mig, sökte aldrig upp mig för att se hur det stod till om jag nu var i sådant dåligt skick som man ville göra gällande. Istället ringde hon till socialförvaltningen och gjorde en anmälan.

Nu fanns det tre fabricerade anmälningar, vilket socialtjänsten borde ha förstått.

KAP 4

Vad tänker en sexåring som är orolig för att socialtjänsten ska tvinga honom att flytta ifrån sin pappa? Tänkte han att vi aldrig mer kommer att få några gemensamma minnen att skratta åt? Som när Benjamin var några år yngre och ville vara med när jag rakade mig. Han såg att jag stod framför spegeln i badrummet och smorde in mig med raklödder och använde rakhyvel. Fram med en stol där han klättrade upp och ställde sig så att han kunde se sig själv i badrumsspeglarna. Han smorde in sig med raklöddret och konstaterade glatt:

”Nu ser jag ut som jultomten.”

Så stod vi där och rakade oss. Jag med en rakhyvel och han med en sked, som han skrapade rent ansiktet med så löddret skvätte omkring i badrummet.

Eller som när han fyllde tre år och jag överraskade honom med att sitta uppe halva natten och blåsa upp 300 ballonger som jag fyllde hans rum med. Den natten sov han i vårt sovrum och på morgonen sade jag åt honom gå till sitt rum och titta om där fanns någon present. Hans förvånade min och sedan leendet när han rusade in och kastade sig bland ballongerna kommer jag aldrig att glömma.

Kort efter att de tre anmälningarna kommit till socialförvaltningen, mars 2006, gjorde de ett hembesök. När jag fick deras brev förklarade jag för Benjamin vad som var på gång och det var då han berättade att hans mamma redan hade pratat med tanter som skulle komma och ta honom ifrån mig. Hur kunde Anna-Lena veta det? Hade hon ett så nära samarbete med dem inom socialtjänsten att de redan bestämt utgången innan de ens hade träffat mig? Varför sade hon så till Benjamin, förstod hon inte vilken press hon utsatte honom för?

Lena Bergström, enhetschef för mottagning och utredningsgruppen, och Malin Wahlund, socialsekreterare, från socialtjänsten kom tidigt en morgon. Benjamin som var morgontrött satt i vardagsrummet och spelade tv-spel när de klev in i huset. Medan Benjamin försökte vakna bjöd jag dem på kaffe i köket samtidigt som jag fick ta del av anmälningarna.

”Patric, du måste förstå att vi från socialtjänsten måste reagera för vi vill inte ha en ny Bobby”, sade Lena Bergström.

Bobby var en pojke som några månader tidigare torterats till döds av sin mamma och styvpappa och därefter sänkte de kroppen i en sjö. Senare anmälde de Bobby som försvunnen och påstod att han suttit kvar i bilen medan de gick in i ett affärscentrum för att handla. När de kom tillbaka fanns han inte kvar i bilen. Efter att ha sökt efter pojken i flera dagar började polisen ana att det inte gått till som mamman och styvpappan berättat. De häktades och dömdes för mord. Det visade sig att myndigheterna gjort flera misstag, bland annat socialtjänsten som inte agerat som de borde. Bobbyfallet väckte stor uppmärksamhet i press och media och många undrade hur en pojke kunde misshandlas och torteras till döds utan att myndigheterna reagerade.

Jämförde Lena Bergström mig med Bobbys mamma och styvpappa? Nu sade jag inte högt vad jag tänkte, men hennes uttalande var oerhört kränkande.

Det var ingen tillfällighet att de var två stycken som kom på besök. Deras upplägg var ett klassiskt tillvägagångssätt. En av dem uppehöll mig medan den andre tittade runt och frågade ut Benjamin. Lena Bergström ville gå upp på ovanvåningen med mig och titta, där jag visade henne sovrummet, Benjamins rum och arbetsrummet. Och på klassiskt manér blev hon plötsligt tvungen att uppsöka toaletten, i syfte att se hur där såg ut. Samtidigt hörde jag hur Malin Wahlund intervjuade Benjamin.

Tillbaka på nedervåningen gick jag bort och klappade om Benjamin som fortfarande höll på med sitt tv-spel. Jag förstod

vad han gick igenom och blev inte överraskad när han ruskade på sig och fortsatte med sitt spelande. Efteråt i sin rapport skrev Malin Wahlund att hon uppfattade Benjamins respons som att han inte tyckte om sin pappa och inte ville att jag tog i honom. Det föll henne aldrig in att han kanske var ur gängorna eller nervös på grund av deras närvaro när han visste vad besöket gällde.

Innan de gick och vi tre stod i hallen, medan Benjamin var kvar i vardagsrummet, berättade jag att han var orolig för att de skulle ta honom ifrån mig. Lena Bergström tvekade inte ett ögonblick utan gick bort till Benjamin och satte sig på huk bredvid honom.

"Kan du pausa programmet?" frågade hon, vilket han gjorde.

Han satt stel som en pinne.

"Är du rädd för att vi ska ta din pappa ifrån dig?"

"Ja", svarade han tyst.

"Men det är klart att vi inte ska göra. Det lovar jag."

Men hon höll inte sitt löfte. Istället ljög hon honom rätt upp i ansiktet.

Under våren 2006 gjordes ännu ett hemsök hos mig och två hos Anna-Lena. Den enda gången Benjamin var med på ett hembesök hos Anna-Lena fick jag köra honom dit. Vi gav oss iväg hemifrån i god tid för att vara där klockan nio och i väntan på att telefonen skulle ringa körde vi runt i samhället.

"Men pappa, du kan svänga där så kommer vi till mamma", sade Benjamin.

"Ja, men jag kan inte åka dit förrän tanterna ringer och säger att de är hos mamma."

Kvällen innan hade jag fått ett telefonsamtal från min advokat, Anna Möller, som förklarade att hon fått ett meddelande från Anna-Lenas advokat, Catarina Ceder, att Anna-Lena inte ville att jag skulle komma hem till henne förrän socialtjänsten var där.

Vi åkte runt i det lilla samhället i över en halvtimme innan Sarina Boman, socialsekreterare, från socialtjänsten ringde och undrade varför jag inte kom med Benjamin.

"Men snälla, jag har ju fått instruktioner av min advokat att inte åka till Anna-Lena förrän ni var där. Och nu ringer du när klockan snart är halv tio."

"Kom med en gång."

Jag lämnade av honom och körde hem till mina föräldrar för att fika tillsammans dem medan jag väntade på Benjamin. Jag hann precis hålla upp en kopp kaffe när telefonen ringde.

"Du kan hämta honom nu", sade Sarina Boman.

Det verkade konstigt att det bara behövdes 20 minuter hemma hos Anna-Lena för att bedöma hennes och Benjamins relation.

Det visade sig att det inte var samma personer som genomförde hembesöken. Lena Bergström var inte hos Anna-Lena utan istället Sarina Boman tillsammans med Malin Wahlund. Varför Lena Bergström var hemma hos mig, när hon endast gjorde hembesök vid omhändertaganden, kan man undra?

Benjamin ville sällan sova i sin egen säng. Innan Anna-Lena flyttade sov han ofta mellan oss i vår dubbelsäng. Därför var det inget konstigt att han fortsatte att sova på ena sidan av dubbelsängen.

Innan han somnade den här kvällen ville han hålla mig i handen en stund.

"Du pappa, älskar du mig?" undrade han.

"Såklart. Jag älskar dig över allt annat."

"Är jag din bästa pojke?"

"Ja, det är du. Jag har bara en son"

"Jag älskar dig också"

Sen vände han sig om och somnade.

Efter de två hembesöken fick jag i juni ett nytt brev från socialtjänsten där det stod att de skulle göra ännu ett hembesök.

Ett hos Anna-Lena på måndagen och ett hos mig på tisdagen midsommarveckan. Men på måndag morgon vaknade jag av att det knackade på dörren. Men tanke på att det var semester sov vi längre än vanligt den morgonen. Jag hoppade i kläderna och öppnade dörren, nyvaken och rufsig i håret. Där utanför stod Sarina Boman och Malin Wahlund och frågade om de fick komma in. Helt oförberedd, nymornad, Benjamin som sov och att de kom fel dag fick mig att tända till.

”Vad gör ni här? Ni ska komma imorgon”, sade jag upprört.

Märkligt nog propsade de inte på att komma in utan vände på trappan och gick mot bilen. Jag ropade efter dem:

”Kom tillbaka så kan vi prata om det. Och ni får gärna komma in, men jag vill ha reda på varför ni kommer en dag för tidigt?”

De kom inte tillbaka utan satte sig i bilen och körde därifrån. Då insåg jag att det inte stod rätt till och att något var på gång. Tidigare hade jag via min advokat frågat Anna-Lena om hon hade planerat att göra något tillsammans med Benjamin under midsommar men inte fått något svar, vilket jag tyckte var nonchalant. Efteråt förstod jag varför hon inte svarade, hon visste vad som var på gång.

Jag väckte Benjamin, vi åt en snabb frukost och lämnade huset utan att ta med oss något mer än min plånbok.

Samma dag togs LVU-beslutet och socialtjänsten kom hem till mig för att hämta Benjamin. Men de kom till ett tomt hus. De fortsatte till min syster och till mina föräldrar, utan att hitta oss. Det var då Sarina Boman ringde och klargjorde att de skulle ta Benjamin. Samma kväll bestämde jag mig för inte överlämna honom till socialtjänsten.

Det vore lögn att påstå att socialtjänsten var diskret vid genomförandet av LVU-beslutet. Under hela måndagen och tisdagen stod två polisbilar och två bilar från socialtjänsten på torget och med jämna mellanrum cirkulerade de runt mellan

olika adresser. I ett litet samhälle väckte det uppmärksamhet och man kan bara tänka sig vad folk pratade. Samma dag sågs Anna-Lenas mamma, Eivor Wörn, köra runt i samhället och sedan stå parkerad en bit utanför mina föräldrars hus. Hon bodde inte i byn och man kan undra vad hon gjorde där. Att hon var en pådrivande faktor i den här processen var inte förvånande med tanke på att hon och jag inte drog jämt. I början av min och Anna-Lenas relation var hon trevlig och tillmötesgående så länge hon kunde låna pengar av mig, som hon förvisso alltid betalade tillbaka. När det sattes i system och hennes man inte visste om det satte jag stopp för fler lån.

Efter att ha hört hur illa hon pratade om Anna-Lenas tidigare relationer kunde jag bara föreställa mig vad hon sade om mig.

KAP 5

Det var en underlig känsla att vara flykting i sitt eget land. Under de tre veckor som vi var på flykt efter att LVU-beslutet tagits blev jag plötsligt medveten om övervakningskameror. Jag vågade inte stanna för länge på ett och samma ställe och började till slut också titta efter polisbilar. Men jag skulle inte behöva känna så, och inte Benjamin heller. Det här var så fel. Här var jag med min son som älskade mig, som höll mig tryggt i handen, som pratade och skrattade och kramade mig. Ett naturligt förhållande mellan far och son.

Om jag vetat hur framtiden skulle utforma sig, att socialtjänsten skulle lura mig och att Anna-Lena inte hade några som helst skrupler när hon levererade den ena anklagelsen efter den andra baserade på lögner hade Benjamin vuxit upp i ett annat EU-land tillsammans med mig. Jag hade tankar på att lämna landet och ta Benjamin med mig till Tyskland eller Frankrike. Jag kände personer som var villiga att hjälpa mig, på samma sätt som jag fick hjälp under veckorna vi var på flykt.

Vi tog tåget till Oslo och bodde drygt en vecka på en konferensanläggning strax utanför stan, som under sommarmånaderna öppnades upp för barnfamiljer. Det var fotbolls-VM och på kvällarna samlades de flesta som bodde på anläggningen i den stora loungen för att följa matcherna på tv. Benjamin tittade på några matcher men fick snart genom sitt sociala och utåtriktade sätt kontakt med personalen i baren som lät honom "arbeta" mot betalning i varm choklad med vispgrädde, som han blev specialist på att göra. Han brukade också assistera vid kaffemaskinen när mjölken vispades till olika cappuccinos.

Det hände mycket bakom kulisserna när vi var iväg. Att jag skulle sticka iväg med Benjamin hade nog ingen räknat med.

Anna-Lena ömsom frågade och ömsom anklagade mina vänner för att hålla mig gömd. Bland annat ringde hon, på uppmaning av Eva Mickelsson, till Catharina Kumlin och påstod att hon och hennes man, Joakim Kumlin, gömde mig och Benjamin i deras garage.

”Om vi höll Patric och Benjamin gömda skulle de inte bo i garaget! Vi har ett gästrum”, svarade Catharina som tyckte anklagelsen var absurd.

Naturligtvis ställde Benjamin frågor och undrade varför vi gett oss av, varför vi var i Oslo och inte kunde resa hem.

Jag förklarade för honom att tanterna som besökt oss under våren ville ta honom ifrån mig och placera honom tillsammans med hans mamma på ett ställe som jag inte fick besöka.

”Men pappa, det vill inte jag.”

”Nej, det vill inte jag heller. Så det är därför vi gör den här resan.”

”Men kan du inte prata med dem? Så blir allt bra.”

”Jo, det ska jag göra.”

Och det gjorde jag, i tron att det skulle ordna upp sig när jag gick med på ”dealen” som socialtjänsten upprättade. Inte att jag skulle bli lurad. De här kontakterna togs när vi var på Gotland, dit vi reste efter drygt en vecka i Oslo.

På Gotland bodde vi på ett litet pensionat som låg avsides med begränsade möjligheter till aktiviteter. När vi inte badade i poolen eller tittade på fotbolls-VM läste vi sagan om de tre bockarna Bruse som jag hittade i det lilla biblioteket. Jag läste den så många gånger att Benjamin till slut berättade hela sagan utantill, och nästan ordagrant, genom att titta på illustrationerna.

Det gick inga bussar i närheten av pensionatet. Hade man ingen bil, vilket vi inte hade, fanns det en pensionerad taxi-chaufför som numera mest ägnade sig åt sin jordgubbsodling. Med rätt kontakter ställde han upp och körde. Personalen på pensionatet var mycket trevliga. Särskilt en tjej som arbetade

som servitris på restaurangen var extra hjälpsam och ordnade så att vi fick åka med taxichauffören och handla det vi saknade.

En kväll när vi ätit på restaurangen och serverats av den trevliga servitrisen sade Benjamin när vi kom upp på rummet:

"Pappa, du måste träffa någon."

"Hur då menar du?" undrade jag.

"Träffa någon tjej, du vet..."

"Nej Benjamin, det behövs inte."

Men han nöjde sig inte med det utan kom med förslaget att jag kunde äta middag med tjejen som serverat oss.

"Hon är jättesöt", tyckte Benjamin.

"Men varför skulle jag bjuda henne på middag? Är det för att mamma har träffat någon annan och så vill du att jag också ska träffa någon?"

Jag fick inget riktigt svar.

"Nu Benjamin, vill jag bara ha dig. Och ingen annan."

"Är det så?", undrade han och tittade allvarligt på mig.

"Ja, så är det."

"Du pappa, jag älskar dig."

"Och jag älskar dig också. Du är ju min lille plutt."

"Men jag älskar dig mer!"

Att ha den här diskussionen med sin lille son på ett pensionat på Gotland, vara på rymmen och med socialtjänstens beslut hängande som en snara runt halsen, då värmdes hans ord i både själ och hjärta.

KAP 6

Under tiden vi var på Gotland förhandlade min pappa med socialtjänsten för att försöka hitta en lösning. Man kom överens med Lena Bergström, enhetschef för mottagning och utredningsgruppen, att om jag återvände med Benjamin skulle socialtjänsten upphäva LVU-beslutet, som de påstod att Anna-Lena hade godkänt. Med dessa ord som säkerhet flög jag och Benjamin till Stockholm där mina föräldrar hämtade oss.

Jag återvände för Benjamins skull, för att han skulle få träffa sin mamma och det sociala nätverk som fanns runt omkring honom.

Men nu blev det inte som socialtjänsten hade lovat. Det var bara ett knep från deras sida att med lögnerna få mig att återvända. Anna-Lena erkände senare i en rättegång:

”Socialen lurade hem Patric och det var bra, för då fick jag Benjamin.”

Under tiden vi var iväg pågick den rättsliga processen, ett normalt förfarande vid ett LVU, som jag då inte visste om. När jag inte var med vid förhandlingarna fick Anna-Lena ensam vårdnad.

Om jag inte rest iväg med Benjamin och varit närvarande vid förhandlingarna, hade det påverkat utgången? Hur jag än hade gjort hade jag förlorat vårdnaden. Om jag infunnit mig i rätten och inte talat om var Benjamin befann sig hade jag med all säkerhet anklagats för kidnappning. Om socialtjänsten tagit Benjamin och placerat honom på ett skyddat boende för utsatta kvinnor skulle det mycket till för att jag skulle få vårdnaden. De hade redan bestämt utgången.

Jag har upprepade gånger frågat och aldrig fått något svar vad LVU-beslutet grundade sig på, mer än Anna-Lenas påståenden att jag var en nerknarkad alkoholist och de andra två

anmälningarna. Till grund för beslutet fanns socialtjänstens interna journalanteckningar som nästan uteslutet var skrivna av Sarina Boman, som aldrig varit hemma hos mig och bara träffat mig en gång på trappan dagen de tog LVU-beslutet. Som icke vårdnadshavare hade jag inte rätt att ta del av beslutsunderlaget, det hade bara vårdnadshavaren. Senare fick jag via åklagare ut anteckningarna och det var verkligen interna anteckningar i dess rätta bemärkelse. Det fanns varken substans eller analys i materialet, däremot en telefonlista och noteringar om vilka personer man talat med.

Om socialtjänsten inte tagit LVU-beslutet hade de inte kunnat backa upp Anna-Lenas historia och sitt eget ställningstagande. Beslutet var en taktisk manöver för att Anna-Lena skulle få ensam vårdnad. Det framkom rätt snart att beslutet inte skulle hålla i en slutförhandling i tingsrätten. Då drog man till med ännu värre anklagelser.

Varför gjorde Anna-Lena så här? Att det berodde på hennes moderskärlek till ett barn, som hon nästan inte velat träffa, var knappast motivet. Vad hade hon för dold agenda?

När hon senare ringde till en tidigare ingift person i släkten och uppmanade honom att också "sätta dit klanen Knutson som hon hade gjort" med sitt barn, agerade hon inte med Benjamins bästa för ögonen. Det handlade om en personlig hämnd, pengar och avundsjuka.

Det gjordes en överenskommelse som innebar att jag skulle träffa Benjamin varannan helg och fyra datum fastställdes under sommaren och hösten 2006. Jag hade Benjamin en vecka innan jag lämnade honom till hans mamma.

En kväll den här veckan beställde han sin favoritmat, inbakad lax i ugnen. Vi skulle äta framför tv:n och samtidigt titta på ett program tillsammans. När maten var klar ropade jag på honom.

"Kommer, men jag ska bara kolla myrorna."

Varje sommar kom det in små svartmyror i köket som han visste att jag inte tyckte om.

"Vet du", sade han när han kom in i vardagsrummet. "Jag fick 12 stycken."

"Vad menar du?"

"Jag slog till 12 stycken."

När vi ätit gick jag ut i köket med disken och där på golvet låg 12 döda myror.

Den här händelsen kom jag så väl ihåg och använde den som ett argument när man senare i en tingsrättsförhandling påstod att Benjamin inte kunde räkna, bara rabbelräkna. Dessutom ville man få honom att framstå som ointelligent, vilket var helt fel. Det påstods att han bara kunde rabbla siffror men saknade verklig antalsuppfattning. Om han nu inte förstod antalet i siffror, hur kunde han då säga att han slog 12 myror och det låg 12 myror på köksgolvet?

KAP 7

Senast jag träffade Benjamin var hösten 2006. Han var sex år när Anna-Lena satte stopp för vårt umgänge. Men blod är tjockare än vatten och därför har jag under alla dessa år försökt att få träffa min son igen.

När jag var liten kallade min farfar, som var trädgårdsmästare och en företagsam person, mig för Luve. Det var ingen som förstod var han fått namnet ifrån. De flesta tog för givet att det var dialektalt och betydde "pojkspoling" eller något liknande. Jag tog reda på att Luve betyder love – kärlek. Det var kanske det farfar kände för sitt första barnbarn. Han blev min förebild och någon jag såg upp till, även om han dog när jag bara var 12 år.

Och Benjamin är min Luve och därför har han min farfars förnamn, Gösta, som ett av sina mellannamn.

När Benjamin föddes hade vi inte kommit på något passande namn. Efter en dramatisk förlossning när han föddes med navelsträngen runt halsen tog sjukvårdspersonalen direkt hand om honom. Nervöst följde jag med läkaren som bad att få tala med mig.

"Det är inget fel på honom. Här, varsågod", sade läkaren och lade Benjamin i mina armar.

Så stod jag där med min son och höll honom för första gången. Jag rättade till filten, som han var insvept i, innan jag gick in till Anna-Lena som ännu inte hållit honom.

När vi letade efter namn föll jag för det hebreiska namnet Benjamin, som betyder både minstingen och älskling. Anna-Lena tyckte också om namnet, men vi hade ändå inte riktigt bestämt oss.

När Benjamin var nyfödd var Anna-Lena ofta ute i byn och gick med honom. De hon träffade frågade vad bebisen skulle heta.

”Kanske Benjamin.”

Sedan spred det sig i byn och snart fick jag höra ”din son Benjamin”. Så blev det så.

Vi ville ge Benjamin ännu ett namn. Det är vanligt att ta barnets morfars eller farfars tilltalsnamn. Anna-Lenas ena son hade redan sin morfars namn som sitt andra namn och därför fick Benjamin min pappas namn, Kenneth. När Benjamin hade både sin gammelfarfars och sin farfars namn kunde han också ha mitt namn. Så han döptes även till Patric.

Att det nästan uteslutande är kungligheter som har fyra förnamn visste vi inte men Benjamin Patric Kenneth Gösta Knutson lät fint.

Innan flykten började Anna-Lena, våren 2006, använda sig av Eva Mickelsson när hon skulle hämta och lämna Benjamin hos mig, utan att tala om det.

”Benjamin är du klar?”

I hallen stod en stor kvinna och såg uppfordrande på Benjamin. Storögt titta han upp från sitt tv-spel.

”Pappa, vem är det?”

”Det är en kompis till din mamma.”

”Men var är mamma?”

”Jag vet inte”, svarade jag, som var lika förvånad att Anna-Lena inte dök upp.

Jag kände inte Eva Mickelsson och hade ingen större lust att göra det heller. Det jag visste om henne hade Anna-Lena berättat och det var sällan något positivt. Hon var relativt nyinflyttad och en arbetskollega till Anna-Lena. Efter separationen blev de goda vänner.

”Var är Anna-Lena?” frågade jag.

”Hon sitter i bilen”, svarade Eva Mickelsson kort. ”Vi ska hämta Benjamin.”

”Men du ska inte själv komma och hämta honom, så se till att Anna-Lena kommer in och hämtar vår son.”

”Hon är rädd för dig.”

Men hon kom och hämtade Benjamin. Tramset att hon var rädd för mig användes i tid och otid, också i kommande rättegångar. På hösten, efter flykten, fortsatte Anna-Lena att använda Eva Mickelsson som en sorts kurir när de hämtade och lämnade Benjamin hos mina föräldrar.

Efter sommaren 2006 började Benjamin på sexårsverksamheten. Vid en av umgängeshelgerna var jag en fredag och hämtade honom på förskolan. Han tyckte det var så kul att jag kom och berättade det för alla:

”Titta, detta är min pappa. Han är jättesnäll.”

På måndagen när jag lämnade honom på sexårsverksamheten, och Anna-Lena skulle hämta honom på eftermiddagen, skulle de ha frukt med sig vilket jag hade missat. Jag åkte hem och gjorde ordning en fruktlåda, på samma sätt som min mamma brukade göra åt mig när jag var liten, med en servett och en Festis tillsammans med frukten och åkte tillbaka med det. Nästa gång jag träffade honom berättade han stolt att det bara var han i gruppen som haft en servett i sin fruktlåda.

Han berättade också:

”Pappa, vet du vem som var och hälsade på hemma hos mamma?”

”Nej, vem då?”

”Tanten med det vita håret och stora magen. Nu har hon ingen stor mage längre för nu har hon fått en bebis.”

Han menade socialsekreteraren Malin Wahlund som var höggravid när hon var på hembesök hos mig tidigare på våren. Innebar det att Anna-Lena umgicks privat med personalen från socialtjänsten som var inblandade i vårdutredningen? Socialförvaltningen gjorde en utredning och kom fram till att Anna-Lena inte haft kontakt med Malin Wahlund innan LVU-beslutet, men man undersökte aldrig om de haft kontakt efter beslutet. Det som Benjamin bevittnat och berättat om.

Efter de fyra umgängeshelgerna vägrade Anna-Lena att låta mig få träffa Benjamin. Det inplanerade uppföljningsmötet efter de två första helgerna i augusti struntade socialtjänsten i.

När jag inte fick träffa honom tog jag kontakt med Lena Bergström på socialtjänsten och, paradoxalt nog, bad dem om hjälp. Men de ursäktade sig och förklarade att de inte kunde göra något.

”Men det är ju ni som har tagit min son ifrån mig och varit med om att jag ska ha umgängesrätt med Benjamin även efter de här helgerna.”

”Anna-Lena är ensam vårdnadshavare och kan göra som hon vill. Det är inte något vi kan lägga oss i.”

Jag fick ingen hjälp. Det var locket på.

KAP 8

En morgon på hösten 2005 när jag hjälpte Benjamin att duscha innan han skulle till förskolan och jag till mitt arbete, frågade han:

"Du pappa, får man ta på någon annans snopp?"

"Nej, det får man inte. Vad menar du med det?"

"Alltså, får man ta på någons snopp?"

"Är det någon som gör det?" undrade jag.

Benjamin svarade inte utan ställde en ny fråga.

"Får man göra det?"

"När jag sköljer av dig här så duschar vi hela dig, som både jag och mamma gör när vi hjälper dig i duschen. Sen vill mamma att du ska smörjas in med en salva när du har torkat dig. Och då får vi hjälpa dig och då kan vi råka nudda vid din snopp. Annars får ingen ta eller röra dig på snoppen."

Benjamin verkade nöjd med svaret och jag funderade inte mer på det. Såg det mer som en fråga som barn i den åldern kan ställa.

Ett par veckor senare åkte Benjamin för att hälsa på Anna-Lena över en helg. När han kom hem på söndagen och skulle duscha och smörja in sig med salva och ta på sig pyjamasen för att gå och lägga sig upptäckte jag ett skärsår på hans könsorgan. Jag frågade hur han fått såret men han skakade på huvudet och visste inte.

Jag ringde Anna-Lena samma kväll och undrade om hon kände till såret och hur det kunde ha uppstått. Först var hon helt ovetande, men så plötsligt kom hon att tänka på att Benjamin ramlat i trappan hemma hos mig.

"Nej, han har inte ramlat i trappan hos mig, i så fall var det hemma hos dig. Och han hade inget sår när han lämnade mig i fredags."

”Jaha, då var det väl här han ramlade. Han fick väl såret då?”

”Men det här är ingen svullnad eller blodsutgjutelse, det liknar mer ett skärsår.”

Några veckor senare tog jag kontakt med Anna-Lena igen. Jag trodde, i min kanske naiva värld, att hon ville veta hur såret uppstått, i varje fall hur jag trodde att det hade gått till. Jag hade sett hur Benjamin satt i soffan och medan han tittade på tv fingrade han på snoppen genom pyjamasen. Jag förklarade för honom att så gjorde man inte när det fanns andra människor runt omkring. Han verkade förstå och sedan hände det inte fler gånger.

”Jag tror jag vet hur han fick såret, han har rivet sig själv. Men däremot undrar jag om han fått hjälp av någon eller om någon har visat hur man gör med sitt könsorgan.”

Med tanke på att en av Anna-Lenas andra två söner tidigt upptäckte sitt könsorgan och hade svårt att förstå att andra kanske inte var lika intresserade, frågade jag henne om det kanske var den sonen som visat Benjamin.

Anna-Lena blev fruktansvärt arg och gormade och skrek tills hon lade på luren. Efter det samtalet började ytterligare anklagelser.

Hösten 2006 såg Anna-Lena till att stoppa umgänget mellan mig och Benjamin. Tillsammans med socialtjänsten anklagade hon mig för sexuellt övergrepp på min egen son. Alltså, vände det mot mig som jag ett år tidigare ringt och berättat för henne.

I november polisanmälde Lena Bergström, från socialtjänsten, mig på grund av mammans påstående att det kunde ha skett sexuella övergrepp från min sida gentemot Benjamin. Det var formulerat på ett sådant sätt att polisen relativt omgående tillsatte en förundersökning.

Socialtjänstens polisanmälan byggde på Anna-Lenas ord. I en av utredningarna som socialtjänsten gjorde sade hon bland annat att jag hade sagt att Benjamin onanerade mycket och att jag vid ett tillfälle tvingat honom att visa hur han gjorde.

Dessutom hävdade hon, hur fräckt som helst, att hon samma sommar upptäckt ett sår på Benjamins könsorgan.

Som om detta inte var mer än tillräckligt anklagade hon mig dessutom för kvinnomisshandel, drygt ett år efter att vi separerat. Och barnmisshandel.

Vad var det Anna-Lena ville dölja och varför ljög hon om sexuella övergrepp? Varför frågade Benjamin mig hösten 2005, efter att han besökt Anna-Lena en helg, om vem som fick ta på hans snopp?

Polisen började relativt omgående med att förhöra Benjamin. Ett förhör gjordes i december 2006 och ytterligare två i januari och februari 2007. (Alla förhören spelades in på video som jag i efterhand fått ta del av.) Vid den här tidpunkten visste jag inte vad som var på gång eller att jag var polisanmäld. Jag har inte träffat Benjamin efter polisanmälningarna. Om jag gjort det i samband med anklagelserna hade han säkert berättat för mig hur det hade gått till, som han brukade göra med andra saker som inte alltid var till Anna-Lenas fördel. Då hade sanningen kommit fram, men det ville hon inte.

I december lämnade Anna-Lena in ytterligare en anmälan till polisen där hon anklagade mig för kvinnomisshandel, grov kvinnofrid och barnmisshandel av hennes två andra söner och Benjamin. Händelser som skulle ha ägt rum för flera år sedan. Man kan fråga sig varför hon tog upp det nu och inte när hon påstod att det hände? Var det ännu en taktisk fint av Anna-Lena och hennes advokater Catarina Ceder och Jessica Wilhelmsson tillsammans med socialtjänsten?

Benjamin blev förhörd av polisen Kristina Söderström i Uppsala. På videoförhören framkom det tydligt att Benjamin inte förstod varför han var där. Polisen försökte få honom att säga något negativt om sin pappa, vilken han inte gjorde. Han försökte istället få fram att han tyckte om sin pappa, att han trivdes med mig och att han inte förstod varför vi inte fick träffas.

Benjamin ville inte bo hos sina mamma, som han inte hade något större förtroende för. Ett par månader tidigare, en av de sista helgerna vi träffades, undrade han:

”Du pappa, nu är jag hos mamma så här många dagar.”

Så visade han 10 fingrar.

”Sen är jag hos dig så här många dagar”, fortsatte han och visade fyra fingrar.

”Det stämmer. Sen ska du tillbaka till mamma och så rullar det på så.”

”Men kan du inte prata med mamma att vi kan göra så här istället.”

Han visade 10 fingrar som han ville bo hos mig och fyra fingrar hos sin mamma.

När jag dessutom visste vad som hade hänt sista helgen vi träffades kändes det ännu konstigare att polisen försökte få ur honom något negativt om mig. När Anna-Lena kom för att hämta honom hos mina föräldrar sprang han ut bland några buskar i trädgården och gömde sig. Han ville inte åka hem till henne. Tillsammans med Eva Mickelsson, som var med, gick Anna-Lena ut i buskaget och drog en skrikande Benjamin in i bilen och körde därifrån.

Eva Mickelsson sade till mina föräldrar:

”Det här kommer ni att få ångra, era jävlar!”

Vad hon menade förstod vi inte, men det var sista gången jag träffade min son och sista gången Benjamin var hemma hos sin farmor och farfar.

När förhørsledaren inte fick fram att jag slagit Anna-Lena, Benjamin eller hans två halvbröder, ställde polisen i det sista förhöret i februari 2007 en direkt fråga till honom.

”Hur gick det till när du fick såret på snoppen?”

”Jag gjorde så här”, svarade Benjamin och gick bort till en kamera i rummet och visade med fingrarna.

”Var befann du dig då?”

”I min säng.”

Och där slutade förhöret. Inga fler frågor.

När polisen förstod att det kunde ha hänt hemma hos Anna-Lena ställdes inga följdfrågor som: Var det hemma hos mamma eller pappa? Var du ensam i rummet? Var det någon som visade hur du skulle göra?

Under ett av förhören sade Benjamin till förhørsledaren:

”Är du en riktig polis?”

”Ja, men jag har inte uniformen på mig för det behöver man inte ha inne på kontoret.”

”Men jag tycker inte du verkar vara en polis för poliser ska vara lite smartare än vad du är.”

I efterhand har jag visat inspelningarna för några jurister och barnpsykologer som tyckte, liksom Benjamin som var sex år och skulle fylla sju, att det var en mycket dålig förhørsledare. Juristerna och barnpsykologerna reagerade också på att det inte ställdes följdfrågor för att få reda på mer om händelsen.

Vid ett av förhören var Sarina Boman från socialtjänsten och Catarina Ceder, som nu var Benjamins målsägarbiträde, med och följde utfrågningen från ett närliggande rum, men också Anna-Lena. Man glömde bort att stänga av en mikrofon och det hördes hur de tre tillsammans med polisen samlades utanför förhørsrummet. Framför allt hördes Anna-Lenas röst när hon diskuterade med polisen. Efter pausen gick de tre in i rummet igen och polisen fortsatte att förhöra Benjamin. Hur mycket var Anna-Lena med och påverkade förhören?

Polisen tog upp anmälan om kvinno- och barnmisshandel och utsåg samma förhørsledare som Benjamin hade haft, Kristina Söderström, som höll i samtliga förhör. Anna-Lena radade upp en lista med vittnen. Det var bland annat hennes två äldsta söner, sina föräldrar Eivor och Anders Wärn, en förre detta granne och ett tiotal andra vittnen. Polisen hörde aldrig hennes föräldrar när det gällde den här anmälan, men Eivor Wärn förekom i annat förhör. De båda sönerna hoppade polisen också

över precis som med grannen. Jag träffade grannen något år senare som berättade att hon inte hade haft någon kontakt med Anna-Lena sedan vi separerade och än mindre blivit tillfrågad om hon ville vittna och vad hon skulle vittna om. Hennes vittnesmål var ännu en av Anna-Lenas många lögner och ett namn som hon hittat på.

Polisen förhörde ett tiotal andra vittnen, som jag fått ta del av i efterhand. Samtliga förhör börjar på samma sätt:

”Jag träffade Anna-Lena på ICA och hon berättade att...”

”Jag träffade Anna-Lena på en fest och då sa hon att...”

”Jag träffade Anna-Lena på en tillställning där hon sa att...”

Vad vittnena sade var att Anna-Lena påstod att hon blivit slagen men det var aldrig någon som sett eller hört något. Bara påståenden, men inte ett enda bevis eller vittne.

Polisens förundersökning drog ut på tiden, månaderna gick som blev till ett halvår. Även åklagaren frågade polisen varför de inte blev klara med utredningen. Men det var av taktiska skäl och uträknat i minsta detalj av Anna-Lena och hennes advokater. Hennes tidigare advokat Catarina Ceder hade blivit Benjamins målsägarbiträde och hennes kollega Jessica Wilhelmsson tog över som advokat. De förhalade processen genom att inkomma med ett nytt vittne som eventuellt hade något att tillägga i anmälan om sexuellt övergrepp. Den första huvudförhandlingen i tingsrätten som gällde vårdnaden om Benjamin var utsatt till juli 2007. Deras syfte var att göra gällande i tingsrätten att det förelåg en polisutredning mot mig angående misshandel och sexuellt övergrepp på min son. Därför ville de inte att polisens förundersökning skulle vara klar innan rättegången.

Sommaren 2007 konstaterade Catarina Ceder att Anna-Lenas mamma Eivor Wärn har något att berätta och kontaktade polisen och åklagaren om detta. Men sedan tog det ytterligare sex månader innan polisen förhörde henne i januari 2008.

Eivor Wärn sade till polisen att hennes barnbarn, Benjamin, hade berättat för henne att hans pappa brukade visa honom hur

man onanerade. Om man känner till hennes bakgrund och att hon under stora delar av sitt vuxna liv medicinerat mot psykiska problem och att Anna-Lenas stora skäck var att bli som sin mamma, vilket hon tyvärr verkade bli, blev vittnesmålet inte särskilt trovärdigt.

TVå månader senare i mars 2008 blev jag uppkallad till polisen för första gången sedan förundersökningen påbörjades i november 2006. Jag tog kontakt med Leif Silbersky, en känd brottmålsadvokat, som följde med till polisen och biträde mig som advokat. Väl där såg jag hur polisen som förhörde mig skämdes. Hon hade svårt för att möta min blick när hon ställde fem frågor som jag skulle besvara. Den sista frågan gällde vad hon kallade för en tredjepartsupplysning angående sexuella övergrepp. Vid det tillfället visste jag inte om att det var Anna-Lenas mamma som kommit med fler lögner, och jag blev mer än paff.

”Jag begriper det inte”, svarade jag på frågan.

”Svara ja eller nej”, sade Leif Silbersky som kunde sina saker.

”Nej, självklart har jag inte gjort något sådant.”

Tre dagar senare lade polisen ner förundersökningen och jag blev friad på alla åtalspunkter. En utredning som pågått i nästan 18 månader!

Om jag inte haft Leif Silbersky till min hjälp hade förundersökningen med all säkerhet dragit ut ännu längre på tiden.

Några dagar efter att förundersökning lagts ner var det dags för en hovrättsförhandling angående vårdnaden om Benjamin. Jag hade tidigare överklagat tingsrättens beslut och ärendet skulle prövas i högre instans.

KAP 9

Vad var det som fick socialförvaltningen att ställa upp på Anna-Lena? Socialförvaltningen är en myndighet som borde genomskåda lögnen och urskilja anklagelser som inte kan bevisas eller på något sätt bekräftas. Det går tydligen att komma med nästan vilka uppdiktade historier som helst, om man spelar rollen som offer tillräckligt bra. Socialtjänsten ska utgå från "barnets bästa" som det står i barnkonventionen, vilket är oerhört viktigt för ett utsatt barn. Men när det gäller Benjamin, vad blev han utsatt för?

Tyvärr, har han liksom jag fått lida av Anna-Lenas vanföreställningar och osanningar i kombination med en socialtjänst som gjort upprepade misstag utan att vilja erkänna det. En socialtjänst som från första början svalde Anna-Lenas påståenden med hull och hår, som tidigt bestämde sig för att ta Benjamin ifrån sin pappa och fördröjde processen i årtal. Var det att arbeta utifrån "barnets bästa"?

I en förberedande förhandling hösten 2006 föreslog jag en kontaktperson, Ulrika Larsdotter Bodin, för att få umgängesrätt med Benjamin under julen, vilket rätten godkände. Hennes uppgift var att komma på besök under julhelgen hemma hos Benjamins farmor och farfar där vi skulle fira julen.

Julafton kom och jag skulle äntligen få träffa min son som jag inte sett på tre månader.

Men Benjamin kom aldrig.

Anna-Lena vägrade att komma och lämna honom, trots rättens beslut. Hon satte sig över lagen som om den inte gällde henne. Senare motiverade hon sitt agerande med att hon inte ansåg arrangemanget tillräckligt säkert för Benjamin. Det var så absurt!

När jag ringde socialtjänsten för att höra hur Anna-Lena kunde strunta i att lämna Benjamin till mig utan att de agerade fick jag till svar att de inte kunde göra något då ärendet var överlämnat till BUP, Barn- och Ungdomspsykiatri. Min första tanke var, vad gjorde Benjamin där?

På BUP svarade de mig att ärendet hade skickats vidare till traumaenheten på Akademiska sjukhuset i Uppsala. Jag tog kontakt med traumaenheten som inte kunde uttala sig när jag inte längre var vårdnadshavare. Senare skickades ärendet tillbaka till socialtjänsten.

I början av 2007 hölls den andra förberedande förhandlingen där jag återigen fick rätt till umgänge med Benjamin, tillsammans med Ulrika Larsdotter Bodin som kontaktperson. Det bestämdes att jag skulle hämta Benjamin en lördag ett par veckor senare.

Samma morgon som vi skulle åka till Anna-Lena för att hämta honom fick Ulrika ett telefonsamtal från min advokat, Anna Möller, som sade att hon kvällen innan fått ett fax från Anna-Lenas advokat, Jessica Wilhelmsson, där Anna-Lena ville att jag inte skulle följa med fram till ytterdörren hemma hos henne. Hon ville att Ulrika kom ensam, vilket min kontaktperson gick med på.

När vi parkerade bilen utanför huset sade Ulrika:

"Patric, du kan inte sitta här i bilen. Du kan åtminstone gå fram till grinden så Benjamin kan se dig från ytterdörren."

Och det gjorde jag. Från grinden fram till ytterdörren var det omkring tio meter.

Ulrika ringde på dörren och Anna-Lena hann knappt öppna förrän hon såg mig vid grinden och började skrika:

"Ni har brutit avtalet. Du får inte komma hit!"

Ulrika ställde sig mycket frågande till vad hon menade.

"Domstolsbeslutet!"

Sedan dröjde det bara några sekunder innan Göran Hagman, Anna-Lenas nya sambo, också stod vid dörren.

”Detta är åt helvete fel och ni gör inte som domstolen har bestämt”, sade han och ställde sig bredbent bredvid Anna-Lena.

Rösterna höjdes och stämningen blev allt hotfullare.

”Jag tänker inte lämna ut Benjamin när ni gör så här”, skrek Anna-Lena.

Göran Hagman gick på i ullstrumporna och skulle visa att han var stor och stark inför Anna-Lena. Han tog ett steg mot Ulrika och blev allt mer aggressiv.

Jag tyckte det var fel att Ulrika skulle stå där ensam och ta emot skrik och tjafs. Hon gjorde detta helt gratis och för Benjamins skull. För att markera att hon inte var ensam öppnade jag grinden och gick de tio meterna fram till trappan och stannade vid det första trappsteget.

”Du får inte vara på min tomt!” skrek Göran Hagman ännu högre.

Vad hade han med det här att göra? Vad tillförde han diskussionen? Ingenting. Det var inte hans son det handlade om. Och det var inte ens hans tomt.

Anna-Lena fortsatte att anklaga oss, och framför allt mig, för att inte hålla överenskommelsen. Att hon inte ville att jag skulle visa mig vid ytterdörren var en önskan hon hade tagit upp med sin advokat kvällen innan, inte något som rätten beslutat om.

”Det står ingenting i domstolsbeslutet att jag inte får vara på tomten eller komma och hämta Benjamin. Det står att jag ska komma hit och hämta honom idag. Var är han?” undrade jag som blev allt mer upprörd.

Ulrika, som förstod att det inte skulle leda någonstans, tog mig under armen och sade:

”Patric, nu går vi härifrån.”

Vi gick tillbaka till bilen och Ulrika ringde min advokat och berättade vad som hänt. Hon blev också upprörd över Anna-Lenas beteende och förmåga att förvränga verkligheten. Till sist föreslog Anna Möller att Ulrika skulle göra ett nytt försök medan jag satt kvar i bilen, vilket hon gjorde och fick tala med

Anna-Lena. Då kom nästa typiska beteende som Anna-Lena ofta tog till, att gråta exakt vid rätt tidpunkt. Hon grät, tårarna rann och med uppgivna gester ville hon på något sätt bedyra att det inte var hennes fel att hon inte lämnade Benjamin till min kontaktperson.

Ulrika kom tillbaka till bilen och skakade på huvudet. Det skulle inte bli något umgänge med Benjamin den här gången heller, till min stora besvikelse. Två gånger inom loppet av några månader såg Anna-Lena till att göra det omöjligt för mig och Benjamin att träffas. Fast att vi hade rätten på vår sida.

Ulrika Larsdotter Bodin vittnade några månader senare vid den första rättegången, sommaren 2007, där hon redogjorde för vad som hänt när vi skulle hämta Benjamin. På frågan från min advokat om hon såg Benjamin svarade Ulrika att hon varken såg eller hörde honom. Hon uppfattade det som om Benjamin inte var hemma. Det visade att Anna-Lena inte hade tänkt att genomföra domstolens beslut genom att se till att Benjamin inte ens var där. Anna-Lena sade senare i rättegången att Benjamin hade varit hos sin mormor den dagen.

Senare i samma rättegång kallade Anna-Lena Ulrika för "enbart en chaufför utan kompetens" och ansåg att Ulrika inte var en kontaktperson. Om man då visste att Anna-Lena inte ens kunde multiplikationstabellen och att Ulrika var doktorand inom förskoledidaktik förklarade det vilken nivå Anna-Lena befann sig på.

KAP 10

Jag har ofta funderat på vilken bild Benjamin har av sin pappa. Han har bara hört en version och jag vågar knappt tänka vad Anna-Lena och hennes släkt har sagt om mig. Att jag har svartmålat, det vet jag. Vet han om att jag har hjälpt och stöttat hennes andra två barn, varit på föräldramöten, fotboll, idrott och innebandy men till min stora sorg inte fått göra detsamma för honom? Känner Benjamin till hur mycket jag har kämpat för att försöka få träffa honom?

Så här i efterhand finns det vissa saker jag kan ångra, som att jag inte frågade Anna-Lena när vi separerade:

”Hur mycket pengar vill du ha för att jag ska få ensam vårdnad om Benjamin?”

Det kan låta cyniskt att köpslå om sitt eget barn men jag kände så väl till Anna-Lenas fixering vid status, utseende och pengar och därför skulle hon, enligt min mening, gått med på att sätta ett pris på honom. Jag hade kunnat finansiera det genom ett banklån, gett henne pengarna i handen och sagt:

”Okej, skriv på här.”

Då hade vi sluppit alla smärtsamma stunder som ingen av oss borde gått igenom, allra minst Benjamin.

Vad innebär det för ett barn att inte få träffa sin ena förälder? För Benjamins del har det inneburit att han tappat kontakten med halva sin släkt, alla på min sida. Han förlorade sin farmor och farfar som stått honom mycket nära, sina kusiner och det sociala nätverket runt mig. De hade kunnat ge honom så mycket mer än vad Anna-Lena och hennes släktingar har kunnat erbjuda. Intellectuell stimulans, värme och kärlek och social trygghet som gett honom en annan grund att stå på.

Det måste ha varit svårt för honom att från en dag till en annan inte längre få träffa mig, mina föräldrar, vänner och ku-

siner. Alla älskar Benjamin, men Anna-Lena och socialtjänsten tog honom ifrån oss. Även skolan medverkade till det, varje dag.

Hösten 2007 när Benjamin började första klass körde ofta mina föräldrar ett av sina andra barnbarn till skolan. När de hämtade och lämnade barnbarnet vid skolan försökte mina föräldrar heja eller få kontakt med Benjamin, men det lyckades sällan. Lärarna var mycket uppmärksammade på var Benjamin gjorde och så fort mina föräldrar kom till skolan såg de till att föra bort honom så han inte träffade eller pratade med dem. I bästa fall kunde han vinka på avstånd. Om man ser det ur ett vårdnads- och umgängesperspektiv, hur kunde skolan medverka till att Benjamin inte fick träffa sin farmor och farfar? Var inte skolans roll att samverka istället för att motverka? Var det på order av Anna-Lena och socialtjänsten? I tingsrättens dom någon månad innan skolan började hade jag återigen fått umgängesrätt med Benjamin, trots det såg skolan till att omöjliggöra detta.

Var det någon som tänkte på Benjamin eller var alla så självupptagna att man glömde bort att det handlade om ett barn?

En eftermiddag var Benjamins farmor vid skolan för att hämta sitt ena barnbarn. Hon parkerade bilen utanför skolområdet och gick för att möta honom, när hon såg Benjamin komma springande mot henne.

”Hej farmor”, ropade han glatt.

Samtidigt kom barnbarnet och hoppade in i bilen.

”Får inte jag följa med?” undrade Benjamin.

”Det skulle jag så gärna vilja men ...”

”... men vad då?”

”Du vet, det är så svårt det här”, svarade hon och kramade om honom.” Det är inte jag som bestämmer. Vi måste kontakta en massa människor som inte tycker som du och jag.”

Där stod en liten pojke och tittade på medan hans kusin satt i bilen och skulle få följa med farmor hem, vilket han inte fick göra. Till sin farmor och farfar som han hade en stark anknytning till.

Så frågade Benjamin med tårarna rinnande nerför kinderna:
"Farmor, älskar du inte mig längre?"

Efteråt berättade hon att det var den mest hjärtskärande stunden i hennes liv. Med gråten i halsen lyckades hon samla ihop sig och sätta sig på huk bredvid honom.

"Åh Benjamin, såklart jag älskar dig. Jag vill också att du ska komma hem till oss."

Längre kom hon inte. En av lärarna kom skyndande när de såg att Benjamin pratade med sin farmor och tog honom bryskt därifrån. Det sista hon såg av honom var när han vände sig om, snyftande och höjde handen till en vinkning.

KAP 11

Det var en underlig känsla att närvara vid rättegången sommaren 2007 och höra andra prata om mig på ett sätt som jag inte kände igen. Jag beskrevs med ord som varken tillhörde eller hade med mig att göra. Det var också en speciell upplevelse att lyssna till en person man en gång levtt tillsammans med och höra henne ljuga om det mesta, till och med när vi träffades. Och det värsta av allt, att påstå att Benjamin inte var planerad och önskad, vilket han var. Anna-Lena framhöll att vi träffades i december 1998 och efter tre månader var hon gravid med Benjamin och därför flyttade vi ihop. Men så var det inte. Vi träffades hösten 1997 och umgicks i drygt ett år innan hon blev gravid. Under det året planerade vi att flytta ihop och skaffa barn, vilket vi också gjorde. Om hon inte ens kunde hålla sig till sanningen när det gällde det, hur trovärdig var hon då i övrigt?

Jag lärde mig att i en rättegång som den här fick man inte mycket tid till sitt förfogande. Jag fick 40 minuter som inkluderade frågor från både min advokat och Anna-Lenas advokat. Jag fick inte själv berätta utan bara svara på frågor. Om advokaterna inte ställde rätt frågor fick jag aldrig chansen att försvara mig på rätt sätt. De gånger jag försökte gick domaren in och bröt och sade att jag skulle svara på frågan och inget annat. Det var väldigt frustrerande.

Rättegången handlade om vem som skulle ha vårdnaden om Benjamin men ibland fick jag en känsla av att man tappade fokus och istället handlade det om att utmåla mig som den värsta pappan som funnits. Hela rättegången följde ett visst mönster, Anna-Lena anklagade och jag skulle försvara mig. Och jag kunde försvara mig, i vanliga fall, men här handlade det om anklagelser jag aldrig gjort och som presenterades inför rätten med horribla felaktigheter.

Till rättegången hade jag kallat tre vittnen. Ulrika Larsdotter Bodin som var min kontaktperson när det gällde umgänget med Benjamin. Mina andra vittnen var en granne till mina föräldrar, som känt mig i många år, och min pappa.

Anna-Lena hade fler vittnen. Från socialförvaltningen vittnade socialsekreterare Sarina Boman, som hade mer inflytande än vad hon ville göra gällande. Hon var en drivande kraft bakom beslutet att jag inte skulle få träffa Benjamin.

Sarina Boman hade bara arbetat som socialsekreterare i drygt ett år. När hon kom på hembesök våren 2006, jagade mig vid LVU-beslutet när jag tog Benjamin med mig och stack, när hon skrev rapporter och utredningar som låg till grund för domstolens bedömning hade hon ingen större erfarenhet. Läger man sedan till att hon arbetat inom kriminalvården förstod man varför ärendet sköttes som det gjordes. Det var skrämmande vilken okunskap kommunens företrädare hade.

I vårdutredningen lade hon in sina egna värderingar och bedömningar. Bland annat gjorde hon flera ändringar när det gällde anklagelsen om sexuellt övergrepp. Från början var det en vag notering, sedan formulerade hon om anklagelsen och det slutade med att hon pekade ut mig som en pedofil. Och utan några som helst bevis. Jag vet inte vilken inställning hon har till män, men den verkade mer fientlig än nyanserad.

Efter rättegången stötte jag på henne vid några tillfällen. Man kan undra om hennes arbetsgivare ansett henne lämplig för sitt arbete om de sett och hört henne då.

I socialtjänstens utredning stod det bland annat att jag under tre dagar skulle haft Benjamin inlåst i mitt sovrum. Från sexårsverksamheten, där Benjamin gick hösten 2006, vittnade forskollärare Ulla Nielsen. Hon sade att vid ett tillfälle hade en dörr slagit igen bakom henne och Benjamin på förskolan och han hade blivit väldigt nervös och sagt:

”Jag känner mig inlåst, jag känner mig inlåst.”

Lena Engström, från familjerätten, berättade i rättegången

att när hon varit på hembesök hos mig lade hon märke till ett ytterdörrlås på dörren till sovrummet som bara kunde öppnas och stängas med nyckel, vilket hon tyckte var märkligt.

För det första har jag aldrig låst in Benjamin. Varför skulle jag göra det? För det andra har det aldrig funnits lås på dörarna i mitt hus, mer än till toaletten och på ytterdörren. Hur kunde Lena Engström påstå att hon sett ett ytterdörrlås på sovrumsdörren när det aldrig har funnits något?

Göran Hagman, Anna-Lenas dåvarande sambo, kunde inte hålla sig till sanningen. Han berättade under ed att han träffade Anna-Lena september 2005 och flyttade hem till henne någon månad senare. Vidare sade han att första gången han träffade Benjamin var den 20 juli 2006, omkring 8 månader efter att de flyttat ihop. Han påstod att han inte träffade Benjamin fast att han och Anna-Lena bodde ihop när Benjamin var där på besök. Var bodde Göran Hagman de helger Benjamin var hemma hos Anna-Lena?

När Benjamin varit på besök hos Anna-Lena hösten 2005 berättade han för mig att det bodde en farbror hos mamma som han inte tyckte om. Jag tror inte att Benjamin, som då var fem år, skulle hitta på något sådant. Så varför kunde inte Göran Hagman berätta sanningen när han träffade Benjamin första gången?

Vad gällde Anna-Lenas agerande under rättegången gjorde hon kanske sin livs show. Grät exakt vid rätt tillfällen, torkade tårarna, gjorde några konstpauser så domare och nämndemän uppfattade hennes gråt och till sist bad hon om en näsduk för att snyta sig. Allt var som tagit ur en film. Men sedan kunde hon inte hålla isär begreppen och händelserna som hon och hennes advokat, Jessica Wilhelmsson, uppenbart gått igenom innan rättegången. Advokaten lotsade henne igenom stora delar av förhöret och lade orden i munnen på henne. Det var knappt att Anna-Lena kom ihåg sina egna lögner.

Anna-Lena påstod att jag varit deprimerad och haft ångest när vi var tillsammans och att det började 2001. Hon namngav

en person som hon påstod varit min psykoterapeut och att hon skjutsat mig till mottagningen ett flertal gånger. När hon sade det blev jag mer än förvånad. Jag visste inte ens vem hon menade. Och ingen annan i rättssalen reagerade, inte ens min advokat Anna Möller. Hon ifrågasatte inte vem den påstådda personen var eller om det var korrekt. I och med det fanns heller inga möjligheter för mig att bemöta påståendet. Anna-Lenas advokat frågade mig om jag varit i kontakt med någon psykolog eller liknande. Det var då jag berättade att när vi flyttade isär och var på väg att göra slut gick jag några gånger på KBT, kognitiv beteendeterapi. Det var fyra år senare än Anna-Lenas version. Hon körde mig dit en gång och var då samtidigt uppe på kliniken.

Efter rättegången försökte jag spåra personen som Anna-Lena påstått att jag gått hos. Efter mycket om och men fick jag tag på honom, men han förstod inte vad jag menade när jag berättade om rättegången och Anna-Lenas uttalande. Till slut frågade han mig:

”Har du gått på HBT-huset i Uppsala de gånger du var på KBT?”

Och det stämde.

”Jag arbetade där ett kort tag som konsult men har ingenting med KBT att göra. Så jag har aldrig behandlat dig.”

Mannen som Anna-Lena namngav var någon hon hade sett arbeta på kliniken den gången hon var där och sedan likställt det med psykoterapeuten jag gick hos. Nu var det till och med så att psykoterapeuten jag träffade var en kvinna, och inte en man. Och Anna-Lena träffade henne en gång men namngav ändå en man och helt fel person.

Samma sak hände när hennes advokat frågade henne om misshandeln och om jag slagit henne. Anna-Lena svarade att hon fått uppsöka sjukhuset vid ett flertal tillfällen på grund av misshandeln och att det fanns sjukhusjournaler, någonstans. Inte ens då reagerade rätten eller min advokat och krävde att få se

hennes journaler. Men det fanns inga journaler och hon har aldrig uppsökt läkarvård på grund av skador som jag åsamkat henne. Senare blev jag frikänd från samtliga anklagelser vad gällde misshandel och sexuella övergrepp när polisen i mars 2008 lade ner förundersökningen.

Så här var hela rättegången. Anna-Lena anklagade mig utan några bevis och både rätten och min advokat lät det mesta passera utan följdfrågor eller krav på bevisning.

Varför min advokat agerade så lamt vet jag inte. Det hade kanske att göra med att hon tidigare arbetat tillsammans med Anna-Lenas båda advokater. När jag anlidade Anna Möller klargjorde hon det med en gång.

”Du ska veta att jag har jobbat med Catarina Ceder och Jessica Wilhelmsson, men nu driver jag eget. Har du något emot det om jag ska företräda dig?”

”Jag bryr mig inte om var du har arbetat eller med vem, under förutsättning att du företräder mig på bästa sätt.”

I tingsrättens dom förlorade jag vårdnaden och Anna-Lena blev ensam vårdnadshavare, men jag fick umgängesrätt med Benjamin tillsammans med en kontaktperson som socialtjänsten skulle utse.

KAP 12

Varför vill man arbeta inom socialtjänsten? Det finns säkert de som har ett socialt engagemang, men lika ofta tror jag det handlar om ett behov av maktutövning. Alla som varit i kontakt med socialtjänsten vet vilken makt handläggare och socialsekreterare har. De verkar inte förstå vidden av sina beslut och hur det direkt och indirekt skadar relationer mellan människor som bestraffas genom deras sätt att handla i kombination med dåligt underbyggda beslut.

Finns det några etiska eller moraliska regler hur tjänstemän inom socialtjänsten får bete sig efter arbetstid? Anses det vara rätt att "ragga" upp sina klienter på fritiden eller att provocera och trakassera dem?

En lördagskväll, hösten 2007, var jag och en kompis på krogen i Enköping för att lyssna på ett band som spelade. Vi satte oss vid ett bord och jag gick bort till bardisken för att beställa varsin öl åt oss. Vid bardisken stötte jag på en tjej i min ålder som jag kände igen men inte kunde placera. Hon hälsade och något inom mig sade att jag skulle ta reda på vem hon var. Vi pratade en kort stund och det visade sig att hon också kände igen mig men kom inte på var vi hade träffats.

"Du kan väl hänga med ut och fortsätta prata för jag ska röka?" föreslog hon.

När hon stod där och rökte så förstod jag vem hon var, Sarina Boman från socialtjänsten. Vi hade träffats två gånger tidigare. Första gången när hon kom hem till mig tillsammans med Malin Wahlund samma dag som LVU-beslutet togs midsommarveckan 2006 och det var hon som ringde och ville att jag skulle överlämna Benjamin. Den andra gången vi möttes var i tingsrätten sommaren 2007 där hon vittnade mot mig.

"Du vet fortfarande inte vem jag är?" frågade jag.

"Nej, men jag känner ju igen dig."

"Jag tror jag vet var vi har träffats."

"Men berätta det då", sade hon.

"Nej, det måste du komma på själv."

"Var det på en fest?"

Hon började rabbla ett antal namn och undrade om jag kände till dem, vilket jag inte gjorde. När hon fimpat cigaretten gick vi tillbaka in och jag fortsatte mot baren för att beställa de två ölen. Hon följde efter och ställde fler frågor. Jag började tröttna när hon blev allt mer efterhängsen och inte lämnade mig ifred.

"Du har fortfarande inte en aning om vem jag är?" undrade jag.

"Nej."

"Säger Patric Knutson dig något?"

Hon skakade nekande på huvudet.

"Benjamin Knutson, låter det bekant?"

Hon funderade en stund men namnet kände inte hon igen.

"Jag heter Patric Knutson och Benjamin Knutson är min son. Du har skrivit rapporter som lämnats in till domstolen som gör att jag inte får träffa min son."

Hennes tidigare så flörtiga och enträgna sätt var som bortblåst. Utan ett ord vände hon på klacken och gick bort till ett bord där några vänner eller arbetskollegor satt. Hon sade något och de lämnade omedelbart lokalen.

"Vem var det du pratade med?" undrade kompisen när jag kom med vår öl.

Jag berättade och han skakade på huvudet.

"Men va fan, har hon ingen koll? Brukar hon ragga upp sina klienter? Det verkar inte klokt."

Jag kunde inget annat än hålla med.

Ett par månader senare var jag och min kompis på samma lokal för att lyssna på en trubadur. Min vän och jag hade tidigare spelat i samma band och då och då var vi ute på krogen för att lyssna till olika liveuppträdanden. Vi ställde oss vid ett ståbord med höga barstolar när min kompis sade:

”Du, den där socialtjejen är här nu också.”

Jag såg mig omkring men kunde inte se henne.

”Det är min tur att köpa öl”, sade kompisen och gick till bar-disken för att beställa.

Runt vårt ståbord stod tre andra personer som vi inte kände. Jag satte mig på en av de höga barstolarna när kompisen kom med ölen.

”Äh, jag glömde mitt kort”, sade han och försvann igen.

När trubaduren slutade spela ändrades musiken till mer discoaktigt. Då dök det upp en person, Sarina Boman. Jag satt ungefär en halvmeter från det höga bordet men kunde ändå nå min öl. Utan att säga något ställde hon sig mellan mig och bordet med ryggen mot mig och började dansa med utmanande gester. Förbluffat tittade jag på henne och undrade vad hon höll på med. Där satt jag på min barstol och mellan mig och bordet höll Sarina Boman på med en dans, som dansades på ställen med en annan typ av publik.

Jag såg att min kompis hade upptäckt vad som pågick och tagit fram mobilen för att filma händelsen. Hon fortsatte att dansa och jag visste inte vad jag skulle göra. Hade det varit en annan person hade jag bett henne sluta eller gått och satt mig någon annanstans. Men så länge kompisen filmade satt jag kvar.

Detta var en provokation från hennes sida för att visa att hon kunde göra vad hon ville. Jag vet inte om hon trodde att hon var snygg eller attraktiv men då kunde hon valt att dansa för någon annan, om det var så hon brukade göra. Hela situationen var så absurd. Framför mig dansade en socialsekreterare en typ av lapdance, som åtta månader tidigare suttit i en rättegång och försvarat sin utredning där hon anklagat mig för både det ena och det andra. Med sin dans ville hon visa sin makt och att jag kunde glömma att träffa Benjamin. Det skulle hon se till.

Oavsett vad jag gjorde i den här situationen skulle det vändas mot mig. Om jag sade något eller knuffade undan henne skulle det antecknas i någon journal att jag varit hotfull mot perso-

nalen på socialförvaltningen.

När det inte gick att provocera fram en reaktion slutade hon att dansa och försvann lika plötsligt som hon dykt upp.

Senare fick jag reda på att Sarina Boman kallades för "raggarbruden från kriminalen" av andra som arbetat tillsammans med henne. Det var personer som Sarina Boman som bestämde över mitt och Benjamins liv, vilket indirekt även påverkade andras liv som en följd av behovet av maktutövning.

Efter den kvällen valde jag att vara för mig själv så mycket som möjligt. Jag har bara varit ute vid några få tillfällen, som ett par gånger slutade med provokationer och att jag blev hotad.

KAP 13

Under vårdnadstvisten var jag på ett antal möten på socialförvaltningen. Ett av dessa möten, med socialsekreterare Lena Engström och hennes kollega Kerstin Lindström, var mer än spektakulärt. Redan från början tyckte jag att de uppträdde konstigt och studerade mig på ett sätt som kändes onaturligt. Det visade sig att de hade bestämt att lägga tonvikten på den icke verbala kommunikationen, mitt kroppsspråk. Om jag svarade på en fråga och samtidigt lade höger hand över den vänstra eller lade armarna i kors över bröstet eller tittade ut genom fönstret försökte de bedöma och analysera vad jag menade genom att avläsa mina icke verbala signaler. Om jag svarade jakande på en fråga kunde de tolka det som ett nekande svar. Det kändes besynnerligt att två tjänstemän försökte analysera mitt kroppsspråk och använda tolkningen som en del av en utredning medan det jag sade spelade en mindre roll.

Jag överklagade tingsrättens dom till hovrätten och det skulle dröja åtta månader innan ärendet togs upp i mars 2008.

I tingsrättens dom fastslogs det att jag skulle få umgängesrätt med Benjamin tillsammans med en kontaktperson som socialtjänsten skulle utse. Men socialförvaltningen struntade i att fullfölja tingsrättens beslut med motiveringen att de ville invänta hovrättens dom. Så istället för att påbörja arbetet med att upprätta en kontakt mellan mig och Benjamin och utse en kontaktperson hände det ingenting under åtta månader. Och det är en lång tid.

Knappt en vecka innan förhandlingen i hovrätten lade polisen ner förundersökningen och jag blev friad från alla åtalspunkter som gällde misshandel och sexuella övergrepp. Polisen hann inte få klar dokumentationen till hovrätten när det endast rörde sig om några dagar mellan polisförhøret och den rättsliga

förhandlingen. Min advokat Anna Möller fick därför inte ta del av polisens utredning. Trots att beslutet redovisades muntligt i hovrätten var Anna-Lenas advokat Jessica Wilhelmsson fräck nog att hålla kvar sina anklagelser:

”Bara för att man har lagt ner förundersökningen behöver det inte betyda att man inte har bevis. Patric kan ju fortfarande vara av intresse fast att han inte längre figurerar i en förundersökning.”

När jag friades från dessa obehagliga anklagelser kunde varken Anna-Lena eller hennes advokat godta det.

I hovrättsförhandlingen var bara ett vittne kallat, psykologen Lena Hellblom Sjögren, för att förklara PAS-syndrom och kommentera vårdnadsutredningen. Men min advokat råkade av någon anledning ge psykologen fel tid när hon skulle infinna sig i rätten. Det slutade med att hon inte fick förklara PAS-syndrom.

PAS står för Parental Alienation Syndrome. På svenska parentalt alienationssyndrom och det kallas också för föräldralienering eller otillbörlig föräldrapåverkan. I korthet innebär det att den ena föräldern (Anna-Lena) hindrar kontakten mellan barnet (Benjamin) och den andre föräldern (jag), som en typ av umgängessabotage. Detta görs ofta genom falska beskyllningar och inte alltför sällan anklagelser om sexuella övergrepp. Barnet blir hjärntvättat av de falska beskyllningarna och kan vända sig mot den anklagade föräldern. För barnets del innebär det vanligtvis en stor sorg när det finns en förälder som barnet inte får träffa. Föräldern som sprider falska rykten visar ofta upp ett dåligt omdöme.

Psykologen hade mycket att säga om socialtjänstens vårdnadsutredning och ifrågasatte drygt 20 punkter. Inte minst Lena Engström och hennes kollegas behörighet och kompetens att göra den typen av psykologiska analyser som de hade gjort. Advokat Jessica Wilhelmsson var snabbt framme och frågade psykologen hur hon kunde avgöra tjänstemännens kompetens och utbildning. Psykologen svarade:

”Jag kan bara läsa innantill. De har skrivit under utredningen med sin tjänstemannatitel och inte med något som visar deras behörighet, som man annars gör för att styrka sin kompetens.”

Hovrätten tog inte någon större notis om det.

I domen fastslog hovrätten tingsrättens beslut men påpekade att både mamman och pappan borde ta sitt ansvar som vuxna människor och se till att barnet fick en vettig relation och ett umgänge med båda föräldrarna, oavsett vem som var vårdnadshavare. Återigen poängterades att socialtjänsten skulle medverka till ett umgänge mellan pappan och barnet genom att utse en kontaktperson.

KAP 14

Ibland får jag frågan om jag ångrar förhållandet med Anna-Lena, vilket jag inte gör. Det kan säkert låta konstigt med tanke på vad hon har ställt till med och vilken skada hon har åsamkat mig och Benjamin. Anna-Lena har vid rättegångarna uttryckt att hon önskade att hon aldrig hade träffat mig. Hur kunde hon säga så, då hade vi aldrig fått Benjamin. Om Anna-Lena ville såra mig på djupet visste hon ett sätt, att ta Benjamin ifrån mig.

Hon visste att det bästa som har hänt mig är Benjamin, min egen son. Han är den största glädjen i mitt liv. Jag har tänkt på honom varje dag, varje timme och varje minut sedan vi träffades sist. Tyvärr är det många år sedan men jag har aldrig gett upp hoppet att en dag få träffa och lära känna honom igen.

När jag träffade Anna-Lena berättade hon att i sina tidigare förhållanden hade hon blivit misshandlad, männen drack och hade alkoholproblem och var dessutom lata och slöa och näst intill odugliga. Hon pratade mycket illa om dem, som "något katten släpat in". Det slutade alltid med att hon tillskrev sig rollen som offret i en relation. Blev hon misshandlad var det självfallet oacceptabelt, men gick hon från relation till relation där samma mönster upprepades gång på gång?

På en familjemiddag hemma hos hennes släktingar några år efter att vi hade träffats, frågade hennes bror:

"Hur är det med de andra barnens far, är han nykter eller dricker han fortfarande?"

Hon kunde inte svara utan skakade på huvudet som om hon blev förvirrad av frågan. När vi kom hem undrade jag vad brodern menade. Jag träffade barnens pappa flera gånger och han gav ett helt annat intryck än att vara en alkoholiserad barn- och kvinnomisshandlare. Anna-Lena spred felaktiga rykten som hon hade svårt att komma ihåg och det var uppenbart att

hon inte kunde hålla isär vad som var lögn och vad som var sanning.

Samma stil har hon intaget gentemot mig, våld, alkohol och lathet. Men mot mig gick hon ett steg längre. Då tog hon till det grövsta någon kan anklaga en fäder för, sexuellt övergrepp. Där satte hon spiken i kistan.

Hennes vanföreställningar tillhör inte en frisk människa, liksom inställningen att det ska vara fel på hennes barn, framför allt på Benjamin. Han ska ha en diagnos även om det inte finns något att diagnostisera. Men det är en del av hennes sjukdomsbild.

Då förstår man att det inte behöver vara pappans fel om det inte fungerar efter en separation eller pappans fel att han inte får träffa sitt barn.

Socialtjänsten har hävdade att jag inte kunde tillgodose Benjamins behov men aldrig förklarat vad som menades. Vilka behov har Benjamin som jag inte klarar av? Det har jag aldrig fått svar på, oavsett hur många gånger jag har frågat. För mig förefaller det anmärkningsvärt att en myndighet kan komma med en motivering utan att konkretisera innebörden.

Man kan vända på resonemanget och ifrågasätta var socialtjänsten brast när de bortsåg från att Anna-Lena struntade i Benjamins behov av att träffa sin pappa. Brast inte både socialtjänsten och Anna-Lena när hon ansågs vara i behov av avlastning när hon inte klarade av att ta hand om sina barn och de ville placera Benjamin på ett familjehem och trots det skulle Anna-Lena ha vårdnaden? Var det att se till barnets bästa?

Jag har inte suttit med armarna i kors under den här tiden. Bland annat har jag pratat med barnombudsmannen som hävdade att det som Benjamin har fått gå igenom stred mot FN:s konvention om barnets rättigheter, det som kallas för barnkonventionen. FN:s barnrättskommitté har flera gånger fällt Sverige för att inte följa barnkonventionen och för att konventionen inte är en lag i Sverige. Det har också påpekats att Sverige måste

bli bättre på att utreda barnets bästa i socialtjänstutredningar.

När jag vände mig till olika barnrättsorganisationer som Röda Korset, Rädda barnen och BRIS hänvisade de mig till drottning Silvia och hennes World Childhood Foundation. Jag har talat med hennes sekreterare ett par gånger och kommer eventuellt att ansöka om audiens. Inte för att jag tror att drottningen personligen kan göra något, men däremot anser jag det viktigt att berätta och lyfta fram hur en vårdnadsutredning kan gå till i Sverige.

KAP 15

Under alla år som jag har slagits för rätten till ett umgänge med Benjamin har socialtjänsten ifrågasatt om jag verkligen ville träffa honom. Jag vet inte om det var på grund av deras nonchalans eller brist på kompetens som gjorde att de inte verkade förstå vad vårdnadsutredningen gick ut på.

Ett par månader efter tingsrättsförhandlingen sommaren 2007 fick jag ett brev från Malin Nordling på socialförvaltningen med frågan om jag ville träffa min son. Förvånad över ett sådant brev svarade jag att naturligtvis ville jag det. Men det räckte inte med att fråga en gång, det skickades ännu ett brev med frågan om jag var helt säker på att jag ville träffa Benjamin. Det andra brevet fick jag aldrig, av någon anledning. När jag inte svarade kom ett tredje brev där det stod att när det andra brevet inte besvarats och jag inte hade bekräftat att jag var helt säker på att jag ville träffa min son, lades utredningen ned och därmed också arbetet med att utse en kontaktperson med hänvisning till att ärendet skulle upp i hovrätten. Fast att jag förklarade att jag aldrig fått det andra brevet och därmed inte kunnat svara hade ingen betydelse. De körde över mig och förhalade processen med flera månader. Socialtjänsten struntade i att de ålagts av tingsrätten att bistå med en kontaktperson.

Efter hovrättens dom i april 2008 dröjde det två månader innan jag blev kallad till ett nytt möte på socialförvaltningen med Anna Wiberg, socialsekreterare. Återigen fick jag frågan om jag ville träffa Benjamin och svaret var självfallet ja.

”Nu när det är sommar är det väl vettigt att vi träffas och gör något kul tillsammans under sommarlovet”, föreslog jag.

”Vi får se.”

Nu blev det inte så. De hade kunnat ordna så vi fick träffas under sommaren, om de velat.

Månaderna gick och först i november samma år tog socialförvaltningen kontakt med mig för ett nytt möte där jag fick träffa den utsedde kontaktperson, Stig Persson. En äldre man som närmade sig pensionsåldern och med många års erfarenhet. Mitt första intryck var att det verkade vara en trevlig person. På min fråga när han trodde att vi kunde få till ett umgänge ansåg han att det behövdes ett par månader, så i slutet av januari eller i början av februari skulle det nog bli av.

Under december träffades vi tre gånger hemma hos mig för att lära känna varandra. Stig var förbryllad över varför han tilldelats uppdraget när han i vanliga fall arbetade med missbrukare och här gällde det enbart ett umgänge mellan far och son.

Till att börja med var Stig mycket personlig och pratade gärna om sig själv, ibland tappade han fokus och var mer intresserad av att berätta hur man importerade bilar från USA via Kanalöarna utan att betala skatt. Det gav en känsla av att han inte brann för uppdraget, utan gjorde det för brödfödan.

Parallellt med att vi träffades träffade han också Benjamin, och Anna-Lena, från december 2008 och början av 2009. Allt som allt 12 gånger, enligt honom själv.

Stig Person poängterade flera gånger att han ville bilda sig en egen uppfattning av situationen och därför läste han inte socialtjänstens journaler, även om Anna-Lena tryckte på och ansåg att han borde ta del av materialet.

Under vintermånaderna pratade jag och Stig med varandra flera gånger per telefon och han bekräftade att vi kom allt närmare en första träff. Enligt hovrättens dom skulle jag och Benjamin träffas på lördagar mellan klockan 10.00 och 17.00. Anna-Lena kom med förslaget att jag och Benjamin tillsammans med Stig kunde åka till Tom Tits Experiment i Södertälje, ett vetenskapsmuseum, men förutsättningarna var inte de bästa. Det var mitt i vintern med hala och isiga vägar och plogbilen körde skytteltrafik för att göra vägarna framkomliga. Dess-

utom var det omkring 30 mil fram och tillbaka. Med tanke på väglaget och den långa bilresan tyckte jag inte att förslaget var lämpligt när vi kunde träffas betydligt närmare där vi bodde. Varför inte ses i Enköping eller i Uppsala, ta en fika, kanske spela bowling eller göra något annat? Både jag och Stig tyckte att vi skulle försöka få till en träff som fungerade rent praktiskt.

Socialtjänsten kom med förslaget att vi kunde träffas i en nerlagd förskola och baka bullar. Varför skulle vi träffas i en ostädad förskola och ställa oss där och baka bullar? Ibland förstod jag inte hur de tänkte, eller om de tänkte överhuvudtaget.

Socialtjänsten var noga med att jag och Benjamin inte fick träffas hemma hos mig, inte ens när kontaktpersonen var med. Det var som förbjuden mark. Förklaring var att mitt hus var Benjamins barndomshem. Hans rum stod orört, sängen bäddad i väntan på att han skulle komma tillbaka, alla hans leksaker fanns kvar och naturligtvis alla minnen från den tiden. Man ville inte att Benjamin skulle ha några positiva minnen av mig och vår tid tillsammans. Socialtjänsten ville att han skulle växa upp med den felaktiga bild som hans mamma serverat honom, där de själva medverkat till att förvränga sanningen. Att Benjamin har blivit hjärntvättad och lever med en livslögn är så ledsamt, men sant.

Det gick ännu några veckor och Stig berättade att Benjamin hade förtroende för honom och blev allt öppnare i sin attityd gentemot mig, vilken glädde mig. Och snart skulle vi kunna träffas, enligt Stig Persson.

I samma veva fick jag ett mejl från socialtjänsten som ville göra en utvärdering. Men jag hade fortfarande inte träffat min son, så varför utvärdera något som inte hade hänt? Jag ville istället ha en utvärdering när vi hade träffats, åtminstone en gång.

Ett par veckor senare kom ett nytt mejl med förslaget att träffa Benjamin åtta fredagar varannan vecka direkt efter skolan, tillsammans med kontaktpersonen. Tiden vi hade till-

sammans var begränsad till en timme. Jag förstod inte varför man frångått hovrättens beslut om umgänge på lördagarna till att bli en timme varannan fredag efter skolan, när Benjamin troligtvis var trött efter en lång skolvecka. Det kändes som den absolut sämsta tiden, vilket jag talade om för socialtjänsten.

I slutet av mars ringde jag Stig, och spelade in samtalet, och han beklagade att socialtjänsten hade sagt upp hans kontrakt och därmed också uppdraget som kontaktperson. Enligt honom hade han fått mandat från Benjamin att träffa mig men socialförvaltningen ville inte fortsätta samarbetet. Det kan bara tolkas som att de inte ville få till ett umgänge. Den första april kom ett nytt mejl där jag inte ansågs samarbetsvillig och om jag inte godkände deras förslag att träffa Benjamin varannan fredag efter skolan ansåg de sig vara tvungna att avbryta sitt engagemang, vilket de också gjorde. Varför man gick emot hovrättens beslut om umgänge på lördagarna förklarades aldrig.

I nästan fem månader höll vi på med att försöka få till ett umgänge, som aldrig blev av. Nu var det april 2009 och två och ett halvt år sedan jag träffade Benjamin, som hunnit bli nio år.

Sommaren 2010 var det en ny tingsrättsförhandling där Stig Person var kallad som Anna-Lenas vittne. Inför tingsrättsförhandlingen hade jag bytt advokat till Kerstin Koorti.

Jag vet inte vad som händer med personer som ska vittna under ed i en rättegång. Man förväntar sig att höra sanning, men så är det inte alltid. Och Stig Person var inget undantag. Från att ha varit en person som jag känt förtroende för och till att höra honom säga emot sig själv och sina egna påståenden, som om han var köpt av socialförvaltningen, var mycket förvånande. Jag var inte dummare än att jag förstod vilken makt anställda inom en kommunal förvaltning har över dem som anlitas per uppdrag. Det kan inte vara svårt att indirekt förklara för en person som Stig Persson, som var ekonomiskt beroende av uppdraget, vilket resultat man önskade. Hur resultatet uppnåd-

des var upp till honom, bara det levererades. Därför hamnade han i en intressekonflikt och berättade en version för mig och en för sin uppdragsgivare, med följderna att han ljög under ed i rättegången.

I den versionen han berättade för mig var det så gott som klart för ett umgänge, men i samma veva blev han uppsagd av socialförvaltningen. I tingsrätten påstod han något helt annat. Vid ett par tillfällen höll han sig till sanningen men gick inte mot socialförvaltningen, som under hela processen vidhållit Anna-Lenas samarbetsvilja. När min advokat Kerstin Koorti frågade om han ansåg Anna-Lena medgörlig till att medverka till ett umgänge, svarade han undvikande:

”Mamman ansåg sig vara ålagd att medverka till ett umgänge.”

Det kunde bara tolkas på ett sätt, hon medverkade inte frivilligt utan enbart för att domstolen ålagt henne att samarbeta. Hon var inte intresserad av att Benjamin skulle ha kontakt med sin pappa, till skillnad från hennes andra två barn där det alltid varit viktigt med umgänget med pappan.

Stig Persson sade att Benjamin visat reaktion på rädsla när de pratade om mig och att vi skulle träffas. Sedan hösten 2005 har Anna-Lena påstått att hon varit rädd för mig, även om hon på den tiden kunde komma hem till mig och ta en kopp kaffe i köket och följa med till sjukhuset med Benjamin. Då var hon inte rädd. Bara när det passade hennes syften. Naturligtvis har Benjamin hört det under årens lopp och fått en mental bild av att man skulle vara rädd för hans pappa.

Ingen vet vad Anna-Lena har sagt till Benjamin inför träffarna med Stig. Hon kan mycket väl ha hotat med:

”Träffar du din pappa kan du inte bo kvar här.”

Det om något kan ha påverkat honom.

Benjamin var kanske nervös när Stig kom hem till dem. Anna-Lena var vanligtvis hemma när de träffades och även om hon inte var med fanns hon i närheten och kunde höra vad de

talade om. Under sådana omständigheter var det inte lätt för ett barn att ha en annan åsikt än den som rådde hemma.

Vidare påstods det att jag varit mycket bestämd med att jag och Benjamin skulle träffas hemma hos mig, vilket var en ren lögn. Vi kunde träffas var som helst, utom i en nedstängd och smutsig förskola där jag förväntades ställa mig och baka bullar.

Vid ett tillfälle sade Stig att Benjamin sagt till honom att han fick bestämma var vi kunde träffas. Det uppfattade jag som ett rop på hjälp. Benjamin ville träffa sin pappa och signalerade att han litade på Stig men behövde hjälp. Men Stig var inte tillräckligt lyhörd eller så ville han inte få till ett umgänge med rädsla att gå emot sin uppdragsgivare med vetskapen om att det i så fall var hans sista uppdrag.

På frågan varför det inte blev något umgänge påstod Stig att han hade försökt få till en samförstånds lösning men inte lyckats. En av anledningarna var att jag inte ansågs medgörlig vilket försvårade det hela. När han inte kom längre och inte kunde frigöra våra låsta positioner avsåg han sig uppdraget. Min advokat påpekade att jag hade en ljudinspelning där han berättade en helt annan version. Men Stig skakade på huvudet och sade att det kände han inte till.

Och här gör min advokat, Kerstin Koorti, en dundertabbe. Innan rättegången hade jag bett att få spela upp inspelningen under förhandlingen. Men hon tyckte vi skulle spara det till en eventuell kommande hovrätt. Så där satt jag i tingsrätten med bevis att Stig talade osanningen, men som inte användes.

KAP 16

Många gånger har jag funderat över hur det känns att vara utan hjärna, hjärta och känslor, som Anna-Lena och hennes mamma, Eivor Wärn. Inom socialtjänsten fanns det alltför många av dem.

Efter hovrättsförhandlingen 2008 gjordes en ny vårdnadsutredning med Anna Wiberg som ansvarig utredare. Och det var inte någon trevlig person.

Jag blev kallad till ett möte när hon tog över ärendet. Jag frågade om vi inte kunde gå tillbaka i tiden och försöka ta reda på vad som hänt och vad som var rätt och fel, istället för att påbörja en ny utredning som byggde på den gamla med faktafel och oklarheter.

Då svarade hon helt uppriktigt:

”Vi har ingen anledning att sitta här och reda ut vad som är sanningen, det är upp till domstolen.”

Socialtjänsten brydde sig inte om sanningen!

Jag blev helt paff, men på samma gång visste jag av erfarenhet att de varken höll sig till sanningen eller lyssnade för att få en rätt bild av situationen. På samma sätt var det varje gång jag besökte deras kontor. Jag var dömd i deras ögon och inte oskyldig till motsatsen var bevisad.

När en myndighet lämnat in utredningar och rapporter till en domstol, som om det vore sanningen, skulle det mycket till för att domstolen gick emot uppgiftslämnaren, i det här fallet socialförvaltningen. Med så grova anklagelser som det var mot mig blev jag dömd på förhand, utan krav på att socialtjänsten tog reda på vad som var sant. Det förklarade varför Anna-Lenas osanningar godtogs utan omsvep. Varför höll vi då på med detta spel om jag redan var dömd före första hembesöket våren 2006?

I flera mejl till Anna Wibergs chef, Malin Nordling, ifrågasatte jag hur en utredare kunde uttrycka sig på det viset. Men jag fick aldrig något svar.

Vid den andra tingsrättsförhandlingen, sommaren 2010 där Stig Persson var ett av vittnena, var också Anna Wiberg kallad och hon vittnade under ed. Hon vidhöll i rättegången, oavsett hur felaktigt det än var, att socialförvaltningen gjort vad de kunnat för att få till umgänge med mig och Benjamin. Hon sade att hon träffat Benjamin en gång, men ändrade sig sedan till tre gånger, och förklarar för honom hur det låg till. Det framkom aldrig vad som sades när de träffades och det fanns inga inspelningar, utskrifter eller vittnen. Bara hennes ord.

”Jag vet vad Benjamin vill”, hävdade hon.

Hon påstod också att Benjamin hade sagt att pappa inte fick ringa. Men det framlades aldrig om det var Benjamin som ville det eller om Anna-Lena sagt att Benjamin inte fick svara om pappa ringde. Hemma hos henne, vilket hon själv bekräftade i rättegången, satt en lapp bredvid telefonen med ett telefonnummer.

”Benjamin, om det här numret ringer ska du inte svara. Det är din pappas telefonnummer.”

Anna Wibergs analys av mig hade jag hört förut. Att jag brast i förmågan att tillgodose Benjamins behov, men det framkom varken vilka behov det gällde eller vad jag inte förstod. Och jag har aldrig fått någon förklaring, oavsett hur många gånger jag har bett om det. Varken min advokat eller domstolen ifrågasatte vilka behov det rörde sig om.

Mitt möte med Anna Wiberg spelade jag in, precis som med Stig Persson, men när att min advokat Kerstin Koorti inte ville använda inspelningarna utan istället invänta en eventuell hovrättsförhandling stod mitt ord mot socialförvaltningens.

I den andra tingsrättsförhandlingen förlorade jag och fick ingen umgängesrätt med Benjamin. Rätten litade på att Anna-Lena skulle försöka få till ett umgänge, vilket aldrig har varit

hennes ambition. Vi var tillbaka på ruta ett efter fyra år av tvister och rättegångar.

Det blev inte någon ny hovrättsförhandling. I inlagan som min advokat skickade till hovrätten tog hon inte med ljudinspelningarna med Stig Persson och Anna Wiberg. Hovrätten ansåg därför att det inte inkommit någon ny bevisning och beviljade inget prövningstillstånd.

Man skull kunna tro att det slutade här, men det gjorde det inte.

I ett litet samhälle sprids rykten och skvaller snabbt och som slutar med att man blir dömd i allmänhetens ögon. I mitt fall blev jag stämplad som pedofil. Och det har varit svårt att leva med en sådan anklagelse, vilket naturligtvis har påverkat mitt liv. Att gå ut på offentliga ställen och bli hotad och misshandlad av dem som vill "sätta dit den jäveln" har gjort att jag dragit mig undan. Inte bara för min egen skull, utan också för Benjamins skull. Vid sådana tillfällen har jag valt att gå därifrån och aldrig slå tillbaka, även om jag velat.

Många vänner och bekanta har vänt mig ryggen. De valde att lyssna till ett allmänt tyckande istället för att fråga mig och få reda på sanningen. Kvar finns mina närmaste vänner, de som valt att tro på mig.

När Anna-Lena fick som hon ville och lyckades ta Benjamin ifrån mig och fått det fastslaget i domstol, då borde hon väl vara nöjd? Men det var hon inte. Hon var den tongivande när det gällde att sprida falska rykten om mig, en motor som såg till att underhålla förtal genom sina vanföreställningar och sin avundsjuka. Men hon har inte nöjt sig med det. Istället har hon initierat till fysiskt våld mot mig och fått andra i hennes närhet att agera. Själv håller hon sig i bakgrunden men har under dessa år piskat upp en stämning som kan liknas vid ren förföljelse.

Vid ett tillfälle kastades det ägg på fönstren hemma hos mig. Senare fick jag reda på av föräldrarna till några av dem som var med i det äggkastande gänget att en av dem var Anna-Lenas

ene son. En annan gång när jag gick ut för att kasta soporna, på den tiden stod soptunnan inne på tomten, upptäckte jag att det fanns vätska på locket till tunnan vilket var konstigt när det inte regnat på länge. Jag böjde mig ner över locket och kände lukten av tändvätska. När polisen kom konstaterade de att det var tändvätska, och sade:

”Så länge det bara är så här kan vi inte göra mycket mer.”

Om de tänt på hade det varit försök till mordbrand. Polisen kom aldrig fram till vem som gjorde det men kände väl till gänget men kunde inte ta dem på bar gärning. Vanligtvis går man inte omkring med en flaska tändvätska en lördagskväll och håller ut innehållet på någons egendom om tanken inte var att tända på.

Två veckor innan den andra tingsrättsförhandlingen sommaren 2010 var jag med några vänner på karnevalen i Enköping. Vi satte oss på en av serveringarna som precis hade öppnat. I stället för att vänta vid bordet gick jag bort till bardisken för att beställa något att dricka till mitt sällskap. Innan jag reste mig för att gå sade en av mina vänner att Anna-Lena satt med en kille några bord bakom oss. I baren var jag den enda gästen och någon personal syntes inte till. Så jag stod där och väntade när jag kände en armbåge i nacken och trodde först att det var en överförfriskad person.

”Ta det lugnt, det är bara vi här så vi behöver inte trängas”, sade jag.

Lika plötsligt som jag fått armbågen i nacken greppade personen tag i min ena öronring, som jag hade på den tiden, och drog huvudet nedåt samtidigt som han tvingade mig att följa med till den för kvällen öppna nödutgången några meter bort som bevakades av två omärkta vakter. Vad jag inte visste var att mannen som hotade mig var ännu en av Anna-Lenas sambos, som bedrev ett vaktbolag och enligt uppgift hyrde ut vakter till bland annat karnevalen i Enköping. Därför lät vakterna bli att ingripa när P-O Karlsson släpade ut mig på baksidan. Han

kopplade ett grepp om min vänsterarm så jag inte kunde ta mig därifrån.

”Vet du vem jag är?” skrek han i örat på mig.

”Nej, det vet jag inte. Men kan du tala om vad du vill?”

”Det är jag som knullar din fru.”

”Nu vet jag inte vem du menar för jag har aldrig varit gift, men jag förmodar att du är tillsammans med Anna-Lena.”

Greppet hårdnade om vänsterarmen och han väste:

”Jag ska spöa dig idag. Om jag inte får det slår jag din son när jag kommer hem, för han och jag bor under samma tak.”

Jag kunde gett mig in i en fajt med honom, men avstod. Att det var ännu ett av Anna-Lenas taktikdrag var rätt uppenbart och syftet var att sätta dit mig för misshandel, två veckor innan tingsrättsförhandlingen. Samtidigt som han höll fast mig med ena handen slog han flera slag mot huvudet och kroppen och slutade först när ett par märkta vakter närmade sig. Jag gick därifrån och tog en taxi hem. I taxin ringde jag mina vänner, som fortfarande satt och väntade på att få något att dricka, och berättade vad som hänt. Jag ringde också Anna-Lenas äldste son, som jag träffat några gånger det senaste halvåret utan Anna-Lenas vetskap, för att höra hur det stod till med Benjamin.

”Jag är hemma med honom, så det är lugnt. Jag ringer till mamma”, sade sonen.

Väl hemma dröjde det inte länge förrän det small till i köket. Där, på köksgolvet låg överdelen på min brevlåda bland allt glassplitter. Någon hade kastat in överdelen genom köksfönstret. Jag rusade ut för att se vem det var och såg P-O Karlsson springa därifrån. Några minuter senare kom mina vänner i en taxi från festivalen. De såg också Anna-Lenas sambo, som sprang från området där jag bor.

Hur kan en person ha en sådan aggression mot mig att han till och med kör från karnevalen och slänger in brevlådan genom köksfönstret?

En sommarkväll 2014 satt jag hemma och tittade på tv när jag såg två personer smyga omkring på min tomt. Jag öppnade ytterdörren för att se vem det var och där stod en av Anna-Lenas söner, mellansonen, med en kompis.

”Du din jävel har fördärvat mitt liv”, sludrade sonen berusat när han objuden störtade in i huset.

När jag träffade Anna-Lena var han fortfarande ett blöjbarn, som innan vi flyttade ihop satt och väntade långt efter läggdags på att jag skulle komma hem till dem. När vi separerade hade han börjat mellanstadiet och nu var han 19 år.

”Jag ska slå dig på käften och slå sönder dina tv-apparater.”

Han stirrade på mig och fortsatte:

”Annars slänger jag in brevlådan genom fönstret.”

”Det har ju gjorts förut, vilket du säkert känner till. Det verkar vara ett samtalsämne hemma hos er.”

Efter en del tjafsande fick jag ut honom ur huset. En kvart senare ringde det på dörren. Säker på att de var tillbaka blev jag förvånad när det stod två poliser på trappan. Tydligen hade någon av mina grannar ringt efter dem.

2014 fick jag reda på att socialförvaltningen fått en ny ledning och bytt ut stora delar av den gamla personalen. Jag tog kontakt med socialchefen Elisabeth Kántor, som jag inte träffat tidigare, och berättade hur jag blivit behandlad och hur det har drabbat min son. Hon var mycket hjälpsam och ville träffa mig. Vi fick till ett möte som varade i en timme och hon föreslog att jag också skulle träffa Magnus Edström som tagit över efter Lena Bergström som enhetschef för barn- och familjeteamet samt familjerätten. Vi tre träffades några veckor senare. På mötet hade Magnus Edström med sig ett utdrag ur deras interna journalanteckningar som var skrivet av Sarina Boman. Det han visade mig var en fjärdedel av en A4-sida där det stod ”att nu när pojken blivit överlämnad till sin mamma och allt var under kontroll behövde de inte längre oroa sig för den alkoholi-

serade narkomanen Patric Knutson”.

”Men hur kan man formulera sig så utan några bevis eller vittnen?” undrade jag.

”Du måste haft dåliga advokater”, svarade Magnus Edström.

”Men kan ni inte hjälpa mig att få kontakt med min son när ni ser vilka fel som har begåtts?”

”Nej, det kan vi inte”, svarade socialchefen.

Hon ville inte hjälpa mig när det framkom att de hade gjort fel. Återigen var det locket på!

KAP 17

Blod är tjockare än vatten och mina band till Benjamin är också tjockare än vatten. Vi har inte träffats sedan hösten 2006. Trots det har Benjamin en pappa som alltid har ställt upp för honom, även om jag inte fått vara en del av hans liv. En pappa som vet att han är begåvad och intelligent, som kan förverkliga sina drömmar om han vill med blod, svett och tårar. Med blod menar jag att det ligger i mina gener att inte ge upp eller leva på andra som en parasit för att nå sina mål. Vägen är sällan spikrak och det krävs oftast både svett och tårar för att nå dit man vill, vilket jag vet att Benjamin klarar av.

Jag har alltid tagit Benjamin på allvar och min son har funnits i mina tankar alla dessa dagar jag *inte* fått vara med honom. Min son har en plats i mitt liv och jag älskar honom. Det kan varken Anna-Lena, socialtjänsten eller någon annan ta ifrån mig.

En person sade en gång till mig:

”Förmodligen har Benjamin känt likadant men kanske inte fått möjlighet att uttrycka sina känslor för sin pappa.”

Antagligen har ingen talat om för honom att han med rätten på sin sida kan välja vem han vill bo hos, antingen hos mamma eller pappa, oavsett vem som har vårdnaden. Hur han sedan ska umgås med sina föräldrar kan han själv bestämma. Om han inte har blivit informerad om det har han undanhållits möjligheten att fatta ett eget beslut och istället fått underordna sig det som Anna-Lena och socialtjänsten bestämt åt honom.

Till skillnad från personer som döms för ett brott och där efter blir frigivna har jag och Benjamin pådyvlats ett straff utan tidsbegränsning. Ett livstidsstraff, som kan vara livet ut om ingen av oss ändrar det. Därför har jag skrivit denna bok till Benjamin för att berätta min sanning, och som jag vill

ska vara hans sanning, för att tala om hur mycket jag älskar honom och har gjort det varje dag sedan vi sågs sist.

Jag längtar efter att få träffa min son Benjamin!